

Clark Darlton

ÚNOSCI VYVOLENÉHO

Přeložil František Fabián

1.

Kdo hledal ráj a objevil planetu Geegival, našel to, co hledal. Geegival byla druhá planeta normálního žlutého slunce jménem Geeg. Toto žluté slunce bylo součástí kulovité galaxie M-87. Bylo vzdáleno jedenašedesát tisíc světelných roků od centra. Galaxie sama byla zase asi třicet dva miliony světelných roků daleko od Mléčné dráhy. Perry Rhodan a jeho přátelé sem byli zahrnutí s CRESTEMIV a dosud se jim nepodařilo najít způsob, jak se vrátit domů.

Planeta Geegival byla velká asi jako Země, ale měla větší množství kyslíku v ovzduší. Byly na ní čtyři hlavní pevniny a tisíc menších i větších ostrovů, nad nimiž se klenulo jasné modré nebe. Průměrná teplota byla kolem třiceti stupňů Celsia. Den trval 28,5 hodiny. Byl to pravý ráj.

Nad morem letěl malý letoun směrem k nejmenšímu kontinentu. V luxusní cestovní kabině seděly Čtyři bytosti podobné člověku. Měly drahé obleky, opásané širokými černými pásky. Nápadná byla modrá barva jejich pleti a narezlé dlouhé vlasy. Uši dokazovaly, že to nejsou lidé – byly velké, nahoře špičaté a podle potřeby i pohyblivé. Když spolu modří mluvili, bylo vidět, že nemají v ústech zuby, ale jen nepravidelně rozeklané kostěné pruhy. Oči měli šikmé.

Kromě čtyř modrých bytostí se v kabině nacházelo ještě pět dalších osob, které se už lidem vůbec nepodobaly a připomínaly velké, skoro dva metry vysoké včely. Zajímavý byl jejich oděv. Byl jemný a splýval jim kolem složených křídel.

Jedna ze včel ukazovala předníma nohama, které jí sloužily

jako ruce, ven z okna.

„Za chvíli uvidíte kontinent vyvolených. Vám se zatím na Geegivalu moc nelíbilo, ale tady budete nadšeni. Najdete tady všechno, co vám poslouží k odpočinku. Moje rasa vám bude sloužit, splníme vám každé přání. Na ochranu vám dáme Dumfrie, aby vás nikdo neobtěžoval. Já sama se sem přijdu Často podívat, abych se přesvědčila, že se vám dobře daří."

Jeden z pasažérů pokrčil rameny a řekl:

„Nenamáhejte se, Fleel Jinguis. Naše dosavadní zkušenosti z vaší planety, která má údajně sloužit rekreaci, jsou velmi špatné. Jsme nespokojeni. Víte, že jsme významní Technici. Myslete na to, že když si budeme stěžovat, bude to pro vás mít nemilé důsledky. Tento kontinent je náš poslední pokus. Jestli se ukáže jako nevhodný, přičtete si následky sami sobě."

Obrovská včela se poklonila před modrým, který s ní mluvil.

Pod velkým letadlem klouzal řetěz ostrovů. Byly to rajske ostrovy v modrém moři, pod věčně zářícím sluncem. Skoro na každém ostrově stál palác některého rekreanta.

Geegival svět tisíce radostí!

Geegival ráj kulovité galaxie M-87!

Přiblížili se k pobřeží, letoun začal klesat. Přeletěl sluncem ozářený písečný břeh, nízké, parkům podobné lesy a mírné vršky. Tu a tam probleskla průzračná voda'jezírek. Letadlo přistálo v překrásném horském údolí. Na severu bylo vidět more, pás hor byl pokrytý neznámou květenou.

Čtyři Modří vystoupili na malé letiště. Na jeho okraji stála mezi nízkými stromy polokulovitá budova celá z oceli. V okolí bylo vidět další malé přistávací plochy a domky. Bylo to tu docela jiné než v hlavním městě planety, Gartu. Tam byl každý dům jiný, jako by každý navrhl jiný architekt. Tady byl vidět všude stejný vkus. Domy byly od sebe

dosti vzdálené, mezi nimi byly veliké parky, malé rybníky nebo lesy. ; Čtyři Modří si všimli ještě něčeho. Na svahu hor,

odkud bylo dobře vidět na všechny strany, byla hlídací stanice. U dolního konce údolí byl u ústí řeky přístav pro soukromé lodě a plachetnice.

Fleel Jinguis, vládkyně rekreační planety a zároveň nejvyšší služebnice rekreaantů, včelí královna Geegivalu, se obrátila ke čtyřem Modrým a mírně se uklonila.

n „To je váš dům," ukázala na kulovitou stavbu s proskleným průčelím. „Doufám, že se vám tu bude líbit. Pokud budete mít nějakou stížnost, obraťte se na mne. Můžete tu prožít krásnou dovolenou, pokud se tu ovšem neukáže žádný Inženýr ze základny. Ti se tady nesmějí stýkat se žádnými jinými osobami. Ani když jde o významné osobnosti, jako jste vy. V takovém případě bych vás musela ihned přestěhovat."

Mluví Modrých, který za ně hovořil už v letadle, odpověděl: „Tohle údolí se nám moc líbí, doufám, že se tu s přáteli dobře zotavíme. Upozorňuji vás ale, že ani v případě, že se tu objeví nějaký Inženýr ze základny, se stěhovat nebudeme, leda když použijete násilí."

Královně služebných včel to viditelně zaskočilo. Věděla, že Inženýr ze základny má vždy rozhodující slovo a je nutné ho poslouchat. Mohla jenom doufat, že se obě skupiny spolu nesetkají.

Rozloučila se, nastoupila do letounu a ten okamžitě odletěl.

Modří se vydali k ocelové polokouli, která se ve slunci modročerveně blýskala.

Byli už očekávání.

Dumfrioové byly bytosti, které na první pohled vypadaly úděsně. Podobaly se šestinohým želvám. Dvě krátké nohy nesly čtverhranné tělo, čtyři přední sloužily jako ruce. Hlavy byly posazeny na krátkém krku. Tělo kryl krystalický pancíř, který byl vzadu pevný, vpředu pohyblivý. Kovově se leskl. Sáty nepotřebovali, měli jenom široké zkřížené pásy, vpředu na břicho spojené mohutným zámkem. Ten sloužil navíc jako vysílačka.

Dumfriové byli vojáci. Když se jejich skupina, vedená důstojníkem, objevila před našimi modrými návštěvníky, vyděsili se.

Velitel předstoupil a řekl:

„Vítáme vás v údolí radosti. Fleet Jinguis vám dovolila strávit tady dovolenou. Mohlo by se stát, že budete nuceni svůj pobyt tady přerušit, pokud sem zavítá některý Inženýr ze základny. Doufám, že nám v tom případě nebudete dělat žádné potíže. Prosím, věnujte po

zornost pokynům strážců. Pečují o to, aby váš pobyt u nás byl nerušený.“ Důstojník se potočil, ukázal na polokulovitou budovu a pokračoval; „Tady budete bydlet. Po údolí se můžete volně pohybovat, ale nerušte ostatní hosty.“

Modrý, který byl zřejmě mluvčím skupiny, odpověděl:

„Děkujeme za informace. Doufáme, že náš pobyt tady bude příjemný. Ale upozorňuji vás, že pokud sem zavítá nějaký Inženýr ze základny, my odtud neodejdeme. Máme pro to své důvody. V takovém případě budete s námi mít potíže.“

Důstojník na to neodpověděl, vydal jen několik rozkazů a kolona vojáků odpochoďovala. Vstup do domu byl volný.

Čtyři Modři vstoupili dovnitř.

Vstupní hala byla zařízená jako park ozářený umělým sluncem. Četné květiny mnoha barev vydávaly omamující vůni. Poletovaly tam ptáci, průzračná voda tvořila malá jezírka, ve kterých plavaly ryby.

Do horního patra vedlo široké schodiště. Všichni čtyři Modři prošli beze slova celou budovou. Nepotkali žádnou jinou osobu, ani nenašli žádné odposlouchávací zařízení nebo kameru.

Pečlivě celou hodinu prohledávali dům, aby byli jistí, že nebudou nikým a nijak rušeni.

Pak sešli do rozlehlého obývacího pokoje. Z jeho širokých oken bylo možno

pozorovat celé údolí a v dálce moře. Slunce pomalu zapadalo

nad horami. Za několik hodin bude tma.

Mluvčí Modrých ukázal ostatním na pohodlná křesla.

„Myslím, že si už můžeme nerušené promluvit. Prosím, posad'te se.“

Scéna se změnila, ze tří ostatních jako by spadla maska. Pohodlně se posadili a vypadali zcela uvolněně.

„Ti Dumfrioové mně jdou pěkně na nervy,“ řekl jeden z nich. Nemluvil v řeči kulovité galaxie M-87, ale v řeči jiné planety, vzdálené odtud asi třicet dva miliony světelných let. Velitel Modrých se zasmál: „Nemáme nic proti tomu, synu, abys s nimi trochu zacvičil. Ale nepřehžeň to, nebo půjdeme na nervy my jim. Až dosud jsme hráli naši hru dobře, nikdo si ničeho nevšiml. Mají nás za čtyři Modré, kterým tajemní vládcové dopřávají pěknou dovolenou. Nikdo neví, že< jsme ve vesmíru zachytili soukromou jachtu Modrých a proměnili se v její posádku. Teď jsme tady, v rajském údolí, a čekáme. Počkáme si na některého Inženýra ze základny a toho uneseme. Do té doby nemáme co na práci jenom odpočívát.“

Mluvčím byl Perry Rhodan, velitel CRESTU IV. Věděl, že neznámá moc v cizí kulovité galaxii zná způsob, jak překonat ty miliony světelných let, které je dělily od Mléčné dráhy. S touto mocí se chtěli teď Pozemšťané setkat a prostředníkem se měl stát Inženýr ze základny.

„Pokusím se spojit s Guckym. Myslím, že se stíhačkou pořád ještě lítá na oběžné dráze. Nemělo by být těžké se s ním spojit,“ řekl John Marshall, velitel mutantů. „Napřed si ale půjdu na chvíli odpočinout. Nemáte proti tomu nic, pane?“

Perry Rhodan zavrtěl hlavou. Vypadalo to směšně, protože se mu při pohybu rozhoupaly i špičaté uši.

„To je v pořádku, Johne. Ať Gucky zatím nic nepodniká. Vzkazte mu, ať se vrátí na CREST IV a podá zprávu Atlanovi, že všechno probíhá podle plánu. GRESTITIV ať zůstane skrytá za modrým sluncem. Jakmile, to vyřídí, měl by se Gucky vrátit a znovu s námi navázat spojení.“

Perry Rhodan se zvedl a pomalu šel k nejbližší skříni. Ta se otvírala jen dotykem jeho ruky, která při tom spojila dvě selénové buňky. Dveře se otevřely a ukázala se dobře zásobená police s mnoha sklenicemi a láhvemi. Další z Modrých, štíhlý, vyskočil a tanečnickými kroky přispěchal k Rhodanovi.

„Tak copak si vybereme? Já bych navrhl koňak, ale ten tady asi není. Pro takové vznešené hosty, jako jsme my, ale jistě nemají nic obyčejného.“

Muž, který promluvil, nebyl nikdo jiný než Roi Danton., Rhodanův syn.

Perry sáhl dovnitř, jednu z lahví vytáhl a prohlížel si etiketu.

„Vypadá to dobře, zkusíme, jak to chutná. Podejte někdo sklenice.“ Vrátil se ke stolu a postavil láhev před čtvrtého člena, tmavšího než ti ostatní. Byl to teleportér Ras Čubaj.

Roi Danton otevřel láhev a nalil. Tekutina byla růžová a sladce voněla. Chutnala výtečně.

Rhodan řekl: „Tak si to všechno zopakujme. Podařilo se nám v převlečení za Modré proniknout na planetu Geegival. abychom tady strávili dovolenou. Cílem je setkat se tady s některým z Inženýrů ze základny, zajmout ho a unést na CREST IV Včely, zvané Jhiguisové, mají za úkol tady všem návštěvníkům sloužit. Jejich královně, Fleet Jinguis, jsme svou nespokojeností způsobili potíže. Považuje nás za energetické Techniky, osoby velice vážené. Inženýr ze základny má samozřejmě vyšší hodnotu, ale žádný tady zatím není. Jakmile se nějaký objeví, začneme jednat. Gucky se postará o zbraně. Marshall s ním a s Atlanem musí udržovat spojení.“

Venku v hale se ozvaly kroky a dovnitř vstoupil John Marshall. Usmíval se a jeho úsměv se ještě rozšířil, když na stole uviděl láhev a sklenice.

„Kontakt s Guckym se podařil. Impulzy jsou jen slabé, bylo špatně rozumět, ale jsem přesvědčený, že všechno pochopil. Letí teď na CREST IV. Konečně sedm světelných měsíců není taková dálka. Měl by být zpátky zítra v tuto

dobu, pak se zase ozve. Zatím se můžeme podívat po nějakém vhodném úkrytu pro zbraně. Neškodilo by udělat si zásobu potravin. Vidím, že jste tady už něco objevili. Jak to chutná?"

Roi Danton pomalu odpověděl:

„Mé chuti to zrovna neodpovídá, ale dá se to pít. Určitě to nikomu neuškodí. Moc alkoholu v tom není."

Ras Čubaj nalil. „Jsem rád, zeje Gucky už informovaný. Pořád mám takový divný pocit, že jsme pozorováni. Jak se ti spalo, John?"

„Výborně. Pokud si ale myslíte, že tady najdete opravdové postele, tak vás zklamu. Každý máme velký pokoj s umělým sluncem, velkými okny a samozřejmě s klimatizací. Postele jsou prohlubně v podlaze, stačí se jenom posadit, vysvléct a pomalu se skutálet dolů. Jsou tam i skříně ve zdi. Podíval jsem se do nich a máme tam oblečení nejmíň na deset let. Jsou tam i potápěčské přístroje, takže můžeme i k moři. Je tam prostě všechno."

„Dovolená nám udělá jenom dobře," poznamenal Rhodan. „Na svůj úkol ale nesmíme zapomínat. Co když se tady ale . žádný Inženýr ze základny neobjeví? Co potom?"

Roi Danton pokrčil rameny.

„Tak budeme mít prostě pěknou dovolenou, pak se vrátíme na CREST IV a zmizíme. Najdeme zase jinou loď, znovu se převlečeme a zkusíme to znova."

John Marshall jejich úvahy přerušil: „Je mi líto, ale musím ještě před svítáním najít nějaký vhodný úkryt. Tady v domě se to nehodí, mohli by ho Dumfrieové prohledat. Musí to být někde venku, nejlépe v horách. Vyrazím, jakmile se setmí. Co tomu říkáte?"

„Dneska bychom neměli zůstat dlouho vzhůru, jsme všichni unavení," řekl Rhodan a obrátil se na Johna Marshalla. „Prosím, buďte opatrný. Vezměte s sebou Rase Čubaje, může vás teleportovat. Budete pohyblivější a můžete se kdykoli rychle vrátit do bezpečí. Ráno od vás očekávám zprávu."

Všichni se začali rozcházet do svých ložnic.

Venku už slunce zapadlo, jen moře bylo ještě jasně ozářené. Dvě hodiny potom nastala noc.

Rhodan, Ras Čubaj i Roi Danton se už uložili k spánku, Johnu Marshallovi se ještě spát nechtělo. Byl neklidný a nevěděl proč. Zdálo se mu, že na jeho mozek útočí neznámé myšlenkové impulzy. Měl nejasný pocit, že jsou to impulzy nějaké bytosti, která se rychle pohybuje. Možná někoho v letadle, které se blíží k údolí.

John přecházel neklidně po pokoji. Zastavil se u okna a díval se do temné noci. Nebe bylo plné hvězd, které tvořily neznámé obrazce. Jejich svit byl tak jasný, že stromy jimi ozářené vrhaly dlouhé stíny.

Marshallovy oči si pomalu zvykaly na tmu a tak začal rozeznávat víc podrobností. Viděl lesknoucí se řeku vinoucí se • údolím, sem a tam probleskovalo na horských stráních světlo. Svítala tam okna některých obytných domů. Najednou zakryl světlo hvězd stín. Nebylo pochyb, bylo to letadlo. John zpozorněl. Co tu mohl kdo v tuto dobu hledat? Tušil, že ta návštěva pro ně představuje nebezpečí.

Co nejrychleji se pokusil telepaticky spojit s ostatními. Rhodan a Danton už spali, ale Ras Čubaj byl ještě vzhůru. John Marshall přes sebe přehodil purpurový plášť, který našel ve skříni, a pospíšil si do Čubajova pokoje. Ani neklepal a vrazil dovnitř. Teleportér na něj udiveně zíral, ale oddechl si, když poznal přítele.

„Doufám, že ta pozdní návštěva neznamená něco nemilého," řekl místo pozdravu.

„To zatím nevím," pokrčil Marshall rameny. „Právě přistál před naším domem letoun. Viděl jsem ho. Pokud se nemýlím, je v něm jen jedna osoba. Její myšlenky se mi nepodařilo přesně zachytit. Bude lepší, když se půjdeme podívat."

„Jenom si vezmu něco na sebe," odpověděl Ras, který byl zahalený jenom

v županu. Pět minut poté už oba procházeli halou. Před zasklenými dveřmi se rýsovala nejasná postava Jinguise.

„To mě uklidňuje. Tyhle včely jsou mi milejší než želvy," pravil Marshall.

Otevřeli dveře a obrovská včela vkročila dovnitř. Uklonila se a sdělila jim, že ji poslala Fleet Jinguis, aby jim byla k službám. Zároveň dostala rozkaz, aby přivezla letadlo, které zůstane v blízkosti. To aby bylo možno je rychle odvézt, kdyby se objevil nečekaně některý Inženýr ze základny.

Situace se trochu zkomplikovala. Marshallovi bylo jasné, že přítomnost sluhy se jim do jejich plánů nehodí. Pokusil se tedy co možná nejslušněji sluhy zbavit.

„Co bude s pilotem letadla?" zeptal se opatrně.

„Já sám jsem pilot, můj pane. Budu spát ve svém letadle. Pokud mě budete potřebovat, stačí vyslat světelný signál." Včela ukázala na knoflík vedle dveří.

Ta slova Johna Marshalla uklidnila. Krátce se podíval na Rase Čubaje a odpověděl:

„Teď vás nepotřebujeme. Děkujeme královně za péči, kterou nám věnuje. Klidné se vraťte do svého letadla a vyspěte se. Ohlásíme se vám ráno."

Včela složila křídla a uklonila se. Pak opustila dům a vrátila se k letadlu, které stálo asi ve vzdálenosti asi třicet metrů.

Ras Čubaj zavzdychal.

„Nikdy jsem si nemyslel, že mě bude obsluhovat včela. Už by asi nemělo smysl jít spát. Co když se vydáme na náš výlet hned teď? Můžeme se teleportovat do údolí a tam začít s exkurzí. Tady si naší nepřítomnosti nikdo nevšimne."

John zavřel opatrně dveře a přikývl.

„Ten Jinguis pro nás nebezpečí nepředstavuje. Navrhuj, abychom se teleportovali k vrcholům nedaleko našeho letiště. Je to asi dva kilometry. Tam se rozhodneme, co dál."

„V pořádku, Johně."

Vzali se za ruce a soustředili se na svůj cíl. Vteřinu nato zmizeli.

Když se oba mutanti zase zhmotnili, stáli na malém vrcholku pod hvězdami pokrytým nebem Geegivalu. Daleko na obzoru bylo vidět moře, vlevo bylo horské úbočí. Po obou stranách řeky probleskovala světla rekreačních domků a světlo hlídkové stanice Dumfriů.

Rase Čubaje roztřásla zima.

„Je chladno nebo si to jen namlouvám? Doufám, že tu včelu nenapadne jít znova do domu a chtít s námi mluvit.“

„Vždyť všichni spíme. Mimochodem, není žádná zima, je spíš pěkně teplo“, odpověděl mu Marshall.

Naslouchali, ale všude bylo ticho. Údolí blaženosti mělo přiléhavé jméno. Nic tady nerušilo klid hostů, žádný hluk aut, žádné přeplněné cesty nebo hotely, dokonce ani špatné počasí.

„Kam půjdeme?“ zeptal se Ras Čubaj. „Navrhuji, abychom si nejdřív prohlédli hlídkové stanice. Bude se nám to později hodit. Chtěl bych vědět, jestli je od nich skutečně vidět do celého údolí.“

„Mne jde spíš o to, najít dobrý úkryt. Ale to se nám sotva podaří hned první noc. Zítra se vydám na procházku. Ve dne toho uvidím víc než teď.“

„To je sice pravda, ale i ve tmě můžeme leccos objevit. Hlavně musíme najít cestu zpátky.“

Ras Čubaj se koncentroval na jedno velmi jasné světlo na břehu řeky, vzal svého druhu za ruku a teleportoval se. Přistáli jistě asi sto metrů od světla, zůstali schováni ve stínu stromů a poslouchali. Světlo vycházelo z ploché pravoúhlé budovy. Všechno nasvědčovalo tomu, že jde o hlídkovou stanici. John Marshall zašeptal:

„Cítím jejich myšlenkové impulsy, ale nedávají žádný smysl. Podívej, jeden z nich vychází z domu, je to určitě Dumfri. Snad nás neviděl.“

„Jak by mohl? Nedělali jsme žádný hluk a tady nejsme vidět. Sleduj, co se děje.“

Dumfri nesl zbraň, kterou si hodil na rameno. Vydával přitom chrochtavé zvuky, o kterých se nedalo říct, jestli jsou výrazem potěšení nebo nelibosti. Odpochoval do tmy a když se za dvě minuty

ty vracel a zmizel v domě, nepoznali, jestli je to tentýž Dumfri nebo jiná vystřídaná hlídka.

„Zřejmě mají postavené strážce“, bručel John Marshall. „Ti se vyznají v zajištění bezpečnosti. Tady se jistě ještě nikdy nic nestalo.“

Ras Čubaj se zašklebil: „Však my se postaráme, aby se tady brzy něco semlelo“

Chvilí ještě pozorovali stanici a pak skočili o něco dále. Tentokrát se zhmotnili na horském úbočí, v blízkosti rekreačních domků. Vypadaly stejně jako jejich dům, stály na malé plošině a i když byla už půlnoc, uvnitř se ještě svítilo.

„Musí to být nějakí noční ptáci. Můžeš zachytit nějaké impulzy?“ šeptem se ptal Ras Čubaj.

Marshall se chvíli zaposlouchal a pak řekl: „Moc toho není. Vypadá to na nějakého vyššího správního úředníka. Zřejmě spí ve dne, teď se zdá svěží. Tady se toho moc nedozvíme, skočme k další hlídce.“

Tu noc překontrolovali ještě pět dalších hlídek a zjistili, že každá střeží jiný úsek údolí. Území se navzájem překrývala, takže se dalo říct, že celé údolí je trvale pod dohledem. Vysoké antény naznačovaly, že hlídky mají dobré spojení vysílačkou.

„Už jsem unavený. Myslím, že dneska už jsme toho viděli dost,“ řekl Ras Čubaj.

„Zítra ráno se půjdeme podívat po nějakém úkrytu,“ přidal se Marshall. „Byla by škoda, kdybychom nevyužili naše pohodlné postele. Klíží se mi oči, jenom na ně pomyslím.“

Ve tmě bylo těžké se správně orientovat. Ras Čubaj musel skočit čtyřikrát, než se zase dostali domů. Marshall nechal ve

svém pokoji svítit světlo, aby se náhodou nedostali do jiného domu. Nic se nikde nehýbalo. Jinguisův letoun stál tiše pod stromy.

Když se s Rasem rozešli, vrátil se Marshall do své ložnice a zavřel dveře. Svlékl se, umyl se a pak si sedl na kraj svého dolíku na spaní. Byla to ideální postel pro bytosti všech velikostí i tvarů.

Pomalou se skutálel do měkkých polštářů a pohodlně se natáhl. O minutu později už spal.

2.

Ve vzdálenosti sedmi světelných měsíců od soustavy slunce Geeg se ve vesmíru vznášelo modré slunce. Nemělo žádné planety a jeho záření bylo tak silné, že tvořilo ideální ochranný štít. U modrého slunce se objevil malý umělý satelit vyrobený z terkonitové oceli, s průměrem dva tisíce pět set metrů.

Byla to vlajková loď Solárního impéria CRESTIV.

Její zastupující velitel Atlan se odebral

do své kabiny. Věděl, do jakého nebezpečí se vydali Rhodan a jeho tři průvodci. Věděl také, že neměli jinou možnost. Politicky vzato představovali obyvatelé kulovité galaxie M-87 jediný stát. Ten byl řízen mocnostmi, které nikdo neznal. Celé rasy byly využity na různé práce. Jedni museli celý život strávit jako vojáci nebo sloužící. Pak byli další, kteří mohli zastávat vyšší úřady nebo hlídat ekonomiku celé civilizace.

Byl to promyšlený způsob řízení a čím víc o něm Atlan přemýšlel, tím víc se mu musel obdivovat. Plánovitost a koordinace možná, že bez ní by byl v galaxii chaos.

Ozval se interkom. Na obrazovce se objevila tvář mladého důstojníka.

„Promiňte, pane. Zaměřovači centrála hlásí blížící se neznámý objekt. Bude to asi letoun důstojníka Bernarda, který doprovázel výzkumnou skupinu.“

„To se tedy vrací Gucky! Ať se ihned hlásí u mne v kabině!“

Později budu chtít mluvit i s pilotem," křičel rozčileně Atlan.

„Pošlu vám zvláštního důstojníka Guckyho ihned, pane!"
Obrazovka zhasla.

Atlan věděl, že to nemůže být žádná jiná vesmírná loď. CRESTIV stála pod ochranou obrovského modrého slunce. Loď nepoužívala vysílačku, takže ji nebylo možné zaměřit. Pokud používali hyperkom, potom vždy jenom slabé impulzy, které si dokázali zesílit tak, aby byly srozumitelné.

Zatím byl přibližující se letoun identifikován a důstojník Bernardo dostal povolení k přistání. Gucky se teleportoval nejdřív na velitelský můstek, kde při zhmotnění šlápl na nohu plukovníku Akranovi. Pak teprve zaměřil Atlana a znovu se teleportoval.

Atlan nebyl nijak překvapený, když se v jeho kabině náhle zjevil myšob. Ukázal mu na postel a řekl:

„Jak tě znám, tak si teď nejrady lehneš. Už jsem si na tvou nevychovanost zvykl. Čtyři sta let tě už zkoušíme vychovávat, ale je to zbytečná námaha. Tak si lehni a vyprávěj!"

Gucky jenom vycenil svůj hlodací zub, natáhl se na postel a zkrřížil si ruce za hlavou.

„Jak moudře promlouváš, nesmrtelný Arkonidane. Je to hudba pro mé uši, když slyším, že se vzdáváš myšlenky na mou výchovu. Je to přece jedno, jestli ti zprávu podám vleže nebo vestoje. Myslím, že vleže mozek stejně pracuje lip. Jde do něj víc krve, víc kyslíku, víc energie, lepší myšlenky. Těší mne, že ty, moudrý Allane, jsi to pochopil."

Atlan na to nic neřekl. Přitáhl si židli blíž k posteli, sedl si a zblízka se zadíval Guckymu do očí.

„Nech si svoje úvahy a vyprávěj! Vyšel plán podle předpokladů?" „Konkrétní otázka chce konkrétní odpověď: až dosud všechno klaplo. Co bude dál, nevím. Nejsem jasnovidec."

Atlan potlačil svoji netrpělivost.

„Nechci tě k ničemu nutit, ale buď trochu obsáhlejší."

Gucky si vzdychl.

„Rhodan, jeho syn a oba mutanti šťastně přistáli na rekreační planetě. Prožili pár nečekaných dobrodružství, ale nikdo jejich maškarádu neodhalil. Od Johna Marshalla jsem se dozvěděl, že ubytovali ve šťastném údolí. To je na kontinentu vyvolených. Jsou na místě, kam si jezdí odpočinout Inženýři ze základny. Řekli jim, že pokud se nějaký Inženýr objeví, oni budou muset odjet. To se může stát každým dnem."

„Pokud ti dobře rozumím, tak ti čtyři si teď užívají pěknou dovolenou a čeká jí, až se nějaký Inženýr objeví. Dobrá, ale co když se neobjeví?"

Gucky se zase zašklebil.

„Tak si Velký administrátor odpočine na účet jiné galaxie. Jinými slovy: potom jsme se namáhali zbytečně a budeme muset začít zase od začátku. Doufejme, že se nějaký Inženýr co nejdřív objeví."

„Taky doufám," ujistil ho Atlan. „Co Bernardo, jsi s ním spokojený? Brzy budeme muset probrat jeho další zařazení."

Gucky přikývl nečekaně rychle.

„Řekl bych, že je to prima chlap. Trochu háklivý, když mu chceš radit. Patří k těm, co vědí všechno nejlíp,"

„To jste oba stejní," zabručel Atlan. Vstal a začal přecházet po kabině. „Jsi si jistý, že vás nikdo nesledoval?"

„Bernardo je vynikající pilot, Atlane. Můžeš na to vzít jed, že nás nikdo nemohl sledovat."

„Výborně! Doufám, že bude poručík Bernardo stejně šikovný, až se bude muset zamíchat mezi soukromé výletní lodě, které krouží kolem planety Geegival. To bude totiž další část našeho plánu."

Gucky si dál hověl na posteli.

„Ach Bože! A já jsem doufal, že se konečně pořádně vyspím. Celý život jsou jenom samé omyly a zklamání".

„Ale drobečku, tak zlé to přece není. Až to bude za námi, budeme už možná umět zvládnout tu strašnou vzdálenost k naší

Mléčné dráze. Kdybychom nevěděli, že se to už někomu podařilo, určitě bychom to rovnou vzdali. Podařilo se to kdysi Halut'anům. My to také dokážeme." Atlan přistoupil k posteli a položil ruku Guckymu na rameno. „S tvou pomocí, drobečku!" Gucky se nenuceně protáhl.

„Jistě, s mou pomocí. Kde by bylo Solární impérium a co by bylo s nesmrtelným Atlanem a Rhodanem beze mne! ? No, co by z vás bylo? Byli byste jako bezbranné děti, seděli byste v pasti a přemýšleli, jak z ní ven." Gucky se zvedl a vypnul hrud'.

„Já, jenom já vás musím

vždycky tahat z bryndy. Chceš to snad popírat?"

Allan už myšobovy výbuchy sebechvály znal a věděl, že Gucky občas potřebuje poplácat po rameni.

„Milý Gucky, nikdo nepochybuje, že jsi nejdůležitější osobnost ve vesmíru. Teď záleží jenom na tobě, jestli s Rhodanem zůstaneme ve spojení."

Ozval se bzučák a za chvíli vešel do kabiny Bernarde. Postavil se do pozoru, zasalutoval a hlásil se řízným hlasem:

„Poručík Bernardo hlásí návrat, pane!"

Gucky zabručel z postele:

„Taková blbost. To přece každý vidí, že ses vrátil, Luigi. Radši si sedni vedle mně na postel a pověz strýčkovi Atlanovi, co se dělo."

Poručík Bernardo beze slova dál zíral na Atlana. Stál stále v pozoru. Atlan mu řekl:

„Děkuji, poručíku. Jen si klidně sedněte vedle Guckyho, ať dá pokoj. Řekněte mi podrobně, co se stalo. A co si myslíte, že máme dělat dál. Dostal jste nějaké příkazy od Rhodana?"

Bernardo se uvolnil, sedl si na postel a klidně vyprávěl:

„Náš podnik proběhl bez komplikací, pane. Podle mého mínění bychom se měli k planetě Geegival vrátit. Máme domluvený signál, který odešleme, jakmile na to bude vhodný čas. Jenom doufám, že ho uslyšíte, protože jste ve stínu modrého slunce."

Atlan přikývl. „Máte pravdu, ale nezapomínejte, že se může

přihodit leccos nečekaného. Musíte odeslat signál v nejvhodnější dobu. Jakmile se akce jednou rozběhne, už se nebude moci zastavit. Na vás a Guckym bude ležet veškerá odpovědnost."

„Myslím, že jsme dohodnutí," sebevědomě ho ujistil Bernardo. „Stejně nemáme jinou možnost."

„Buď klidný, budu pořád s tebou," ujišťoval ho Gucky. Bernardo se po něm podíval. „Ano, to mě uklidňuje," řekl smrtelně vážně.

„Vlastně jsem měl v úmyslu vás už nikam neposílat, poručíku. Teď si ale myslím, že bude lepší, když zase poletíte s Guckym vy. Jste na sebe zvyklí. Navrhuji, abyste odstartovali za pět hodin. Jděte si pořádně odpočinout. Počítám, že později už k tomu žádnou příležitost mít nebudete. Budeme na CRESTU IV čekat na váš signál. Pamatujte si, že jiné spojení mezi námi nebude možné, nemůžeme ani potvrdit příjem vašeho signálu.

Je přístroj v pořádku, Gucky?" ubezpečoval se Atlan.

Gucky jenom zvedl pravou paži. Na jeho zápěstí bylo vidět malý, kovový, blýskavý přístroj. Byla to vysoce výkonná vysílačka, která byla schopná vyslat signál za jedinou vteřinu. Stačilo jenom stisknout příslušný knoflík.

„Všechno je v pořádku, Atlane."

„Tak už vám můžu jenom popřát: zlomte vaz!"

„Vřelé díky za tak pěkné přání!" bručel Gucky a zvedal se z postele. Také poručík se zvedl.

„Děkuji, pane," řekl a řízně pozdravil. Pak s myšobem opustili kabinu.

Atlan osaměl. Snažil se vyrovnat se smíšenými pocity ulehčení a obav. Věděl, že na myšoba i poručíka se může plně spolehnout, ale problémů bylo víc. Další průběh bude už záviset na rozhodnutí Perryho Rhodana.

V kokpitu stíhačky moc místa nebylo. Bernardo seděl u řízení a Gucky se snažil uvelebit na nouzovém sedadle vedle něho. Jen chvíli po startu jim zmizela CREST IV y plejádě hvězd. Letoun

nechal za sebou modré slunce a zamířil do lineárního prostoru. Přímo před špicí letounu byla cílová hvězda, žluté slunce Geeg. Bernardo se ke slunci blížil opatrně. Ve vysílačce bylo slyšet různé signály tisíce lodí, které kroužily kolem planety Geegival. Podle Guckyho to byly naprosto nevýznamné rozhovory, které vedly lodě mezi sebou, nebo se stanicí na povrchu. Posloužily ale Bernardovi, při nalezení cesty mezi výletní soukromé lodě. Zařadil se mezi ně a ve vhodné výšce planetu obletěl. Hladce objevil už při prvním obletu kontinent vyvolených.

„Tam dole zrovna vyšlo slunce. Myslíš, že dokážeš skočit?“

„To bude úplná maličkost. Ale raději počkejme a ještě jednou planetu obletíme. Teprve potom se spojím s Marshallem. Pochybují, že budou nějaké potíže. Ty ale musíš zůstat na oběžné dráze ve stejné výšce a neměnit polohu. Zaměřím tě asi za devadesát minut a budu vědět, kde zrovna jsi. Jenom se nevyděš, až se zase najednou objevím na palubě.“

Poručík se ušklíbl. „Kdo s tebou stráví nějaký čas, toho už nemůže vyděsit nic.“

Gucky neodpověděl. Zkoušel se telepaticky spojit s Johnem Marshallem, ale nedostal žádnou odpověď. John nejspíš spal. Myšlenkové impulsy spícího byly příliš slabé, než aby mohly překonat tak velkou vzdálenost.

V příští hodině se Gucky bavil tím, že pozoroval kroužící malé výletní lodě. Bylo zajímavé, že skoro každá z nich měla jiný tvar. Zřejmě měl každý majitel i konstruktér jinou představu o pohodlí a účelnosti. Byly tam koule, dlouhé válce, kužele, dokonce krychle, na kterých nebylo možné poznat, kde je přední a kde zadní část letadla. Gucky dostal chuť se do některé vloučit a prohlédnout si ji z vnitřku. Pak si ale uvědomil, že by taková lehkomyšlnost mohla vést k jejich prozrazení a ohrozila by jejich plány. Za hodinu už navázal kontakt s Marshallem. O deset vteřin později skočil.

Ve velkém obývacím pokoji seděli čtyři muži a snídali.

Obsluhoval je Jinguís, který pro ne vykouzíl jídlo a pití podle jejich přání. Při obsluze mu pomáhal malý robot. Roi Danton si nemohl odepřít, aby ho trochu nevyzkoušel.

„Co takhle skleničku medu?“

Planeta Geegival byla podle rozhodnutí Budovatelů centra osídlena bytostmi, které byly obdařeny jen průměrnou inteligencí, ale zato měly vyhraněný šarm a výjimečnou schopnost sloužit. To se ukázalo i nyní. Jinguís pohlížel na Roie svými velkýma očima, kožešina jemná jako chmýří se mu lehce chvěla a rohovitý krunýř se modře leskl.

„Pojem med je nám neznámý. Buďte tak hodný a udejte mi jeho chemické složení. Pro našeho kuchyňského robota bude snadné ho pro vás připravit.“

Roi Danton jenom sklapl pusu a odpovědi se vyhnul. Jinguís chvíli počkal a pak se tiše vzdálil.

„Přivedl jsi ho do rozpaků,“ káravě mu řekl Rhodan. „Musíme být opatrní. Příště si nech chuť na med zajít.“

Roi jenom pokrčil rameny. „Musel jsem se ho na med zeptat, vždyť vypadá jako včela.“

Naši muži se už přizpůsobili zvykům Modrých. Snídaně byla přiměřená, chutná a výživná. Když John Marshall nesl k ústům svůj šálek zelené voňavé tekutiny, náhle se zarazil. Řekl jen jedno slovo:

„Gucky!“

Okamžitě nastalo ticho. Muži věděli, že John Marshall může s Guckym navázat spojení jenom telepaticky. Viděli, jak zavřel oči a jemně pohyboval rty. Za chvíli oči opět otevřel a řekl: „Skočí sem. Nese zprávy od Atlana. Zřejmě jde všechno jako na drátku.“

Než stačil někdo něco říct, zhmotnil se Gucky vedle nich. Otočil se kolem své osy a s nataženými rukama jako náměsíčník si to namířil přímo k míse s pečivem. Jeden kousek si hned strčil do úst a začal žvýkat.

Roi Danton zakroutil hlavou.

„Takové rozežrané individuum jsem v životě neviděl. Všichni tady netrpělivě čekáme a tenhle mrňous přijde a co udělá...? Sáhne rovnou po naší nuzné potravě. Neslýchané!"

Gucky klidně jedl dál, jenom se na Dantona podíval.

„Co to slyší moje uši? Nuzná strava! Dovolte, abych se zasmál. Sedíte si tady v pohodlí u bohaté snídani. Kdybych to měl komentovat..."

Gucky se uprostřed slova zarazil. Otevřely se dveře a dovnitř napochodoval Jinguís. Zaraženě zůstal stát a díval se na myšoba jako na nějaký zázrak. Podle něj tu měli být jen čtyři hosté Modří. Teď se tu objevila pátá bytost a ještě k tomu tak zvláštního zjevu. Na Geegivalu bytosti jako myšob nikdy nebyly.

John Marshall se snažil zachránit situaci. Intenzívně se soustředil:

Gucky, musíš ihned zmizet. Teleportuj se nahoru do mého pokoje. My už té včele něco namluvíme.

„To je asi nějaký sršeň!"

Gucky se teleportoval a zmizel.

Jinguís se díval na místo, kde Gucky ještě před chvílí stál. S rozevřenými křídly se blížil ke stolu.

„Vážení pánové prominou, jestli byli obtěžováni. Dezinfekční oddíl zřejmě rušitele klidu přehlédl. Doufám, že se to už nestane..."

Roi Danton odpověděl nafoukaně:

„Nevím, jaký hmyz tady v údolí štěstí ještě máte, ale to, co jsme teď tady viděli, bylo přespříliš. Zavírejte, prosím, pořádně dveře, ať nejsme zase obtěžováni."

Jinguís se omluvně uklonil a opustil místnost.

„To bylo těsné," poznamenal Rhodan. „Doufám, že to nebude hlásit dál. Snad se tady vyskytuje víc druhů zvířat. Navrhoji, abychom teď všichni šli do Johnova pokoje, tam nebudeme rušení. Má ještě někdo hlad?"

Všechny už hlad přešel. Ras Čubaj si do kapsy strčil pár

kousků pečiva a řekl:

„Tak do Marshallova pokoje. Přijdu tam za deset minut, ještě si musím něco zařídit.“

„Dobrá," volal za ním Marshall. Roi Danton potřásl hlavou. Takové prozaické rozhovory hned po snídani ho nudily. Rychle pohlédl na hodinky a okamžitě zmizel.

Když Gucky dokončil svoji zprávu, bylo chvíli ticho. Pak řekl Ras Čubaj:

„Už na dnešek v noci jsme byli s Johnem na výzkumné výpravě. Nutně potřebujeme úkryt na zbraně a jiné části výstroje. Tady v domě je schovávat nemůžeme. Ty jsi ještě nic s sebou nevzal, Gucky?"

„Ještě ne. Chtěl jsem mít nejdřív jistotu. Poručík Bernardo se znovu objeví nad tímhle údolím asi za dvacet minut. Skočím k němu pro ty věci. Myslím, že to poberu najednou.“

Rhodan s tím souhlasil.

„Až to všechno přineseš, Gucky, lehneš si do Marshallovy postele a pořádně se prospíš. John a Ras propátrají blízké okolí za denního světla. To nevzbudí pozornost, protože vycházky nám nikdo nezakázal. Já a Roi zůstaneme doma, abychom byli po ruce, kdyby někoho napadlo klást nám otázky. Kromě toho budeme dávat pozor, aby nikdo nevesel do Marshallova pokoje a nenašel maličkého.“

Gucky se protáhl.

„Taky si myslím, že bych si měl odpočinout. Ale bohužel se musím napřed ještě jednou teleportovat. Nejlepší bude, když mě teď necháte o samotě všichni kromě Johna Marshalla. Toho potřebuji k zaměření, abych se sem bezpečně mohl vrátit.“

Rhodan, Danton a Ras Čubaj odešli z místnosti. Čubaj zůstal poblíž, aby Jinguis náhodou nevesel do Marshallova pokoje. Rhodan a Danton se vrátili do obývacího pokoje a připravili se na delší čekání.

Gucky se snažil zachytit Bernardovy myšlenkové impulzy. Asi

po deseti minutách se mu to podařilo.

„Teď je těsně nad obzorem a blíží se. Asi za dvě minuty se budu teleportovat. Nezapomeň intenzivně přemýšlet, John. Přitom je docela lhostejné, nač budeš myslet.“

Dvě minuty uběhly. Gucky se soustředil na stíhačku a na myšlenkové impulzy jejího pilota. Pak zmizel.

John Marshall seděl na posteli a usilovně přemýšlel. Zjistil že ho napadají samé hlouposti.

Konečně se Gucky znovu zhmotnil. Byl ověšen bednami a vaky, až se mu skoro podlamovaly nohy. Shodil všechno na podlahu a způsobil takový hluk, že John Marshall polekaně vyskočil a běžel ke dveřím, aby se přesvědčil, že je zamčeno.

„Dávej pozor, drobečku,“ pohrozil prstem. „Kdyby to slyšela naše včela, vtrhne sem a bude chtít uklízet.“

„Ta vůbec není v domě, je ve svém kluzáku,“ uklidňoval ho Gucky, který zachytil myšlenky včelího sluhy. „Ostatně za dveřmi stojí Ras Čubaj, pusť ho dovnitř.“

Po chvíli přišli i Rhodan a Danton. Přesvědčili se, že Gucky přinesl malé zbraně dobré k ochromení protivníka. Speciální výzbroj v bedýnkách zatím nevybalovali. Ještě ji nepotřebovali. Teď potřebovali především spolehlivý úkryt.

„Vyrazíme,“ řekl John Marshall, když všechno naskládali do rohu pokoje. „Počasí je znamenité, a vycházka nám prospěje. Co tomu říkáš, Rasi?“

„Vlastně jsem se dost prošel na dnešek v noci, ale teď aspoň svítí sluníčko. Tak pojďme. Navrhuju, abychom zamířili na jih. Sejdeme nejdřív do údolí a pak půjdeme druhou stranou nahoru, abychom se dostali na protější plošinu. Tam nejsou žádné domy. Rád bych věděl, proč.“

Rhodan kývl na myšoba.

„A ty, drobečku, hajdy do postele! Kdo ví, kdy tě budeme zase potřebovat. Pak musíš být svěží a odpočatý.“

Gucky nepotřeboval pobízení. Stačil jediný skok a zmizel mezi příkrývkami v důlku na spaní. Koukala mu jenom Špička nosu.

Když muži opouštěli místnost, chechtali se. Rhodan a Roi šli zpátky do obývacího pokoje, John Marshall a Ras Čubaj se vydali na výzvědy.

3.

Povrch planety Geegival byl podobný zemskému. Byl tu široký pás tropického a subtropického pásma, obdělávané kontinenty i ostrovy. Zvěř tu byla mírumilovná, takže při procházce nehrozilo žádné nebezpečí.

Cesta, po které John s Rasem kráčeli, byla vysypaná drobným šterkem a vedla krajinou podobnou parku. Vpravo začínala pahorkatina, vlevo bylo široké údolí a řeka. Hory byly asi pět kilometrů daleko.

Johnovy prsty si nevědomky pohrávaly s identifikačním pásem se stříbrnou sponou.

„Je to zvláštní pocit, nosit tenhle pás. Pořád se o nás ví, kde se právě nacházíme.“

„Mě to tedy vůbec nerusí. Ať to vědí, my se prostě jenom procházíme. Co je na tom?“ namítl Ras.

Měli dost času. Horský svah po jejich pravé straně byl holý, málo zarostlý a jako vhodný k úkrytu nevypadal. Muži minii k malé, neobydlené rovince, která byla vidět asi dva kilometry od jejich domu. Asi po deseti minutách chůze se John zeptal:

„Co budeme dělat, když se objeví nějaký Inženýr ze základny a my budeme muset honem odjet?“

„To já také nevím, John. Ale Rhodan a Roi mají teď dost času o tom přemýšlet. Však je něco napadne.“

Šli dál. John se najednou zastavil.

„Před námi je hlídka Dumfriů. Jedna z těch želv stojí u stromu a kouká se směrem k nám. Co uděláme?“

„Půjdeme dál, jako bychom si ničeho nevšimli. Nikdo nám vycházky nezakázal.“

Pokračovali v cestě a v zádech cítili zpytavý pohled vojáka, tak dlouho, dokud nezmizeli za nejbližší zátočinou.

Ras se ohlíží, jestli je nikdo nepronásleduje a otřel si orosené čelo. „Trochu horko, nemyslíš?”

John přikývl.

„To není jenom horko, můj milý. Mně tyhle želvy nejsou vůbec sympatické. Jsou ozbrojené a podezřivé. Naštěstí nevědí, že jejich podezření je oprávněné.”

Pokračovali v cestě, která začala stoupat k planině. Žádnou hlídku už neviděli, ale objevili důvod, proč je krásná rovina neobydlená.

„Vidíš tamhleten kuželovitý vrch? Vypadá jako malá sopka,” ukázal Ras před sebe. Popošli dál, obešli vrchol a zůstali překvapeně stát.

„Jezero! Skutečné sopečné jezírko!”

„Myslel jsem si to,” řekl Ras. „Ta sopka je zřejmě vyhaslá, ale nikomu se asi nechce tady bydlet. Mně se to tu líbí. Pokud tu najdeme nějakou skrýš, bude to skvělé.”

„Mysli na to, že k úkrytu nesmí vést žádná cesta. Musí být přístupný jenom

pro teleportéry.” John ukázal na skalní stěnu na jedné straně jezírka. „Tam by mohly být sopečné jeskyně.”

John obešel břeh. „Nevidím tam žádný vchod. Možná, že je nějaký pod vodou. To by mohli odhalit jenom potápěči, a kde ti by se tady vzali? Nevidím jinou možnost. Rasi. Musíš se teleportovat naslepo.”

„Já bych se tady radši vykoupal,” namítl Ras a už si sundával vestu. „Voda je teplá a já jsem dobrý plavec i potápěč. Pokud existují jeskyně a nějaký přístup k nim, já to najdu. Ty hlídej tady na břehu, ať nás nikdo nepřekvapí. V nejhorším můžeme říct, že jsme se sem šli vykoupat.”

Bylo štěstí, že se při maskování natřeli modrou barvou nejen na viditelných Částech, ale na celém těle. Když se Ras svlékl do spodního prádla, vypadal přímo exoticky. Ušklíbl se na Johna, skočil parádní šipkou do vody, ponořil se a zmizel.

John Marshall byl celý nesvůj. Měl starost o svého přítele.

Mohlo na něj čekat plno nebezpečí.

Ras mezitím plaval pod vodou směrem ke skalám. Veditelnost byla dobrá. Skály před ním byly tmavé, ale jedno místo bylo úplně Černé. Vynořil se, aby se nadechl, pak se znova ponořil a plaval ke skalní stěně. Nemýlil se, před ním byl kulatý tmavý vchod. Ještě jednou se nadechl a pak vplaval do skalní díry. Asi po deseti metrech vodní chodba začala stoupat, až se Ras najednou vynořil. Nebylo nic vidět, vzduch byl studený, vlhký a čerstvý. Dno bylo ploché.

Ras tápal potmě a nadával, že si s sebou nevzal lampu. Pod nohama cítil štěrk. Shýbl se pro kámen a hodil ho před sebe. Podle dopadu poznal, že jeskyně je dosti prostorná a že se bude pro jejich potřeby hodit. Potom už Ras nečekal a teleportoval se zpátky na plošinu. Zhmotnil se kousek od čekajícího Marshalla, mokrý a zkřehlý.

„No?“ vyzvídal Marshall, který byl rád, že se přítel vrátil zdrav. „Našel jsi něco?“

„Ano, myslím, že náš problém je vyřešený. Teď se ale radši obleču.“

Hned poté se teleportovali oba přátelé zpátky do jejich domu, kde už na ně netrpělivě čekali Rhodan a Danton.

Zbytek dne se líně táhnul. Gucky spal až do pozdního odpoledne, pak se sháněl po vydatném jídle. Pochutnal si a jenom litoval, že si nemůže popovídat s Jinguise. Rád by se dozvěděl, jestli by kuchař robot uměl podle jeho receptu vyrobit čerstvou mladou mrkev.

V noci přenesli celou svoji výstroj do jeskyně.

Rasův objev se ukázal jako velmi užitečný. Jeskyně byla přístupná jenom pro potápěče nebo teleportéra. Když byla osvětlená, bylo vidět, zeje prostorná a ve vyšších místech suchá.

Vrátili se domů uklidnění a mohli odpočívat.

Další ráno přineslo nepříjemné překvapení.

Krátce po snídani se objevil v pokoji Jinguis a s rozepjatými

křídly žádal o prominutí. Když se na něj Rhodan obořil, co se zase děje, odpověděl:

„Venku čeká posel Dumfriů, vaše[^]blahorodí. Nestává se často, aby byli rekreanti rušeni. Jsem jenom sluha a musím vám vyřídit, že dumfrijský důstojník žádá o přijetí.”

Rhodan by ho byl nejraději poklepal po rameni, ale to by ho samozřejmě prozradilo. Byl Modrý a to znamenalo, že se musí chovat nafoukaně. Pokynem ruky vykázal Jinguise z pokoje.

„Je mně ho líto,” řekl ostatním, „dělá jen svoji práci. Co od nás mohou chtít?”

„Obávám se, že se to hned dozvíme,” řekl Roi Danton. trochu afektovaně. „Jenom lituji, že s sebou nemám svůj meč. Naučil bych ty želvy tancovat. Ale co, i pořádný pěštní souboj nebude špatný.”

Rhodan se na něj varovně podíval.

„Ovládej se! Jsme Modří na dovolené, na to nezapomeň. Tady se nemůžeš ohánět pěští. Když po nás budou chtít, abychom zmizeli, tak zmizíme. Samozřejmě podle našich plánů. Předpokládám, že se objevil nějaký Inženýr ze základny.”

Rhodan měl zřejmě pravdu. Když se objevil důstojník Dumfriů, nepůsobil zrovna uctivě. Naopak, ohlásil se různě a ostrým tónem nařídil čtyřem Modrým, aby ihned vyklidili dům a nastoupili do připraveného letadla.

„Přilétá jeden z vyvolených, aby tu strávil dovolenou. Každý soused by ho rušil. Proto musíte ihned opustit údolí.”

Rhodan se zadíval do jiskřících očí v pozoru stojící želvy. Nemel žádné rasové předsudky, ale všechno se v něm bouřilo, když měl bez odmluvy poslechnout tuto bytost. Naštěstí to do jeho role nepatřilo. Vstal a šel blíž k Dumfriovi.

„Odmítáme tak rychle údolí opustit. Máme právo na dovolenou. Jsme tu sotva den a už nás vyhazujete. Chci mluvit s královnou Jinguisů.”

Důstojník dupl pravou nohou a už se tu objevili čtyři další vojáci a postavili se po bok veliteli. V ruce drželi nebezpečně

vypadající zbraně a mířili na Rhodana a jeho přátele.

„Nemáte jinou možnost," štěkl důstojník. „Udělejte, co vám nařizuji. Nastupte do letadla a zmizte. Poletíte do Gartu, tam dostanete další instrukce. Nebojte se, o dovolenou na Geegivalu nepřijdete. Ale nebudete ji trávit na kontinentu vyvolených a zvlášť ne v tomto údolí štěstí."

„Doprovodí nás náš sluha?" vyptával

se Rhodan. „Nejsme zvyklí se sami o sebe starat."

Důstojník mávnul arogantně rukou.

„Jinguis zůstane tady. Vím, že umíte řídit letadla. Poletíte tedy do hlavního města sami. Až se vrátím, musíte být pryč. Pokud ne, budu vás muset zatknout."

Nečekal na odpověď, otočil se a odpochoval. Jeho čtyři vojáci odešli s ním.

Když se za ním zavřely dveře, řekl John Marshall:

„No, nedá se nic dělat. Ještě že neviděl Guckyho. Co uděláme?"

„Zatneme zuby a poslechneme," konstatoval Roi Danton neradostně. „Guckyho vezmeme s sebou. Musíme dávat pozor, aby ho cestou k letadlu nikdo neviděl."

„Musí se tam teleportovat. Johne, vyřídíte mu to?" řekl Rhodan.

Od té chvíle šlo všechno podle plánu. Bylo celkem lehké ho provést, protože nikdo netušil, že jeden z Modrých je teleportér a o druhém, o Guckym, nikdo nevěděl.

Dumfriové stáli s připravenými zbraněmi okolo plošiny. Jinguis s deseti jinými včelami zmizel v domě a uklízel.

Gucky skočil přímo do kabiny letadla a počkal tam na přátele. Musel ale bleskově zmizet pod sedadlem, když dovnitř nahlédl jeden z Dumfriů.

„Máte štěstí, že jste uposlechli rozkaz.

Nejmocnější za chvíli přistane. Okamžitě startujte!" Ještě se jednou rozhlédl, aby se ujistil, že všichni Modří jsou na palubě, pak zavřel vchodové dveře.

Marshall si sedl k řízení.

„Pokud bude automatika fungovat, bude obsluha řízení snadná. Bylo by nepříjemné, kdyby ta věc najednou zamířila jinam, někde přistála a Dumfrieové v ní nikoho nenašli.“

„Letadlo je v pořádku, v noci jsem to překontroloval. Bude záviset jenom na vaší dovednosti, kolik času uplyne mezi vaším vyskočením a výbuchem.“

O chvíli později už letadlo stoupalo, kulovitý dům dole se zmenšoval, Dumfrieové vypadali jako malé tečky. Marshall zamířil na sever. Pod nimi zářila světla hlídacích stanic jako světelný řetěz. Gucky již opustil svůj úkryt a stál mezi Rhodanem a Dantonem.

„Tak, teď mně dejte své ručičky,“ sladce Švitořil. „Když se nebudete dobře držet, můžete vypadnout z páté dimenze a bůhví kde potom přistanete. Určitě ne v naší krásné jeskyni.“

Roi Danton se zašklebil, ale nic neřekl. Sáhł po Guckyho tlapce a pevně ji stiskl. Rhodan se zachoval podobně. Marshall lehce změnil směr letu a zaletěl za jeden z vrcholů, který byl vyšší než ostatní.

„Ten se bude hodit, předvedeme tady parádní nehodu,“ bručel Marshall.

„To je ale škoda, že za pět minut už nebudeme existovat alespoň pro ty drzé Dumfrie,“ přidal se Ras Čubaj.

Marshall se otočil: „Pane, řekl bych, že teď je vhodná doba. Přěji Štěstí a nashledanou.“

To bylo znamení pro Guckyho. Přesvědčil se ještě jednou, že se Rhodan i Danton pevně drží, koncentroval se a skočil. Zároveň s ním zmizeli i Rhodan s Dantonem. Zhmotnili se v jeskyni, po kotníky ve vodě.

Rhodan popošel na suchou skálu a rozsvítil lampu. Gucky i Roi ho následovali.

Letadlo zatím zamířilo přímo na osamělý horský vrcholek. Řás Čubaj stál těsně za Marshalllem, držel se ho za ramena a byl

připravený k teleportaci.

John Marshall zapnul rozhlasový přístroj a hysterickým hlasem vykřikoval, že řízení selhalo a stroj se řítí přímo na horský štít. Obvinil velitele rekreační planety z nedbalosti a ze sabotáže, která měla odstranit nepohodlné Modré. Mluvil o vraždě.

Nechal vysílač zapnutý a kývl na Rase. Ten už byl připravený a oba se ihned z letounu teleportovali. Ve chvíli, kdy se zhmotnili v jeskyni vedle svých přátel, letadlo v plné rychlosti narazilo do skály a explodovalo. Výbuch byl tak silný, že se kus horského štítu uvolnil a spadl dolů. Případ tím ale neskončil.

Volání o pomoc bylo zachyceno a předáno dál. Mezi obsluhujícími včelami

vznikla panika. Zpráva byla v hlavní centrále předána počítači a tam ihned počítačovým mozkiem vyhodnocena. První výsledky ohlašovaly, že k selhání řízení a zaměřování nemohlo dojít. Závěr zněl, že příčinou neštěstí mohlo být jenom úmyslné poškození stroje. To potvrdilo i volání pilota před srážkou. Tím byl případ uzavřen.

Výprava Dumfriů na místě neštěstí nenašla zbytky letadla ani posádky. Hlídka u domu, kde byli Modří předtím ubytovaní, ale potvrdila, že před startem byli na palubě všichni Čtyři. Z toho vyplýval jen jeden závěr:

Jednalo se o sabotáž a čtyři pasažéři zahynuli. Začal se hledat viník.

Mezi přístroji, které přinesl Gucky, byl také výkonný teplomet. Energii získával ze stejného reaktoru jako osvětlení. Muži se v jeskyni zařídili co nejpoohodlněji a připravovali se na delší pobyt. Čekali, až dorazí Inženýr ze základny.

„Na mrtvolky jste pěkně živí," poznamenal Gucky, když viděl, jak si Ras Čubaj otevírá konzervu. „Nevěděl jsem, že mrtví mají takový apetit."

„Jak tě známe," vrátil mu to teleportér, „budeš se ty brzy shánět po mrkvi." Gucky jenom protáhl obličej.

Rhodan, Danton a Marshall zatím probírali další postup.

„Nic proti tomuhle výbornému úkrytu, ale dokud jsme tu zahrabaní, nevíme nič o tom, co se děje venku. Musíme si v horách zařídit pozorovatelnu. Nikdo nás nesmí vidět, jinak je náš plán ztracený. Guckyho nikdo neviděl, jenom ten jeden Jinguis a ten si na to ani nevzpomene.“

„Mohl bych se venku porozhlédnout,“ navrhnul Ras. „Gucky musí zůstat tady. Kdyby došlo k nějakému nečekanému sopečnému výbuchu, nebo kdyby stoupla voda, musí zajistit vaši záchranu. Dalo by se odtud také vyplavat, ale to není moc pohodlné.“

, Já navrhuji, aby šel Gucky a vy abyste zůstal tady, Rasi" rozhodl Rhodan. „Náš mrňous ale musí slíbit, že bude maximálně opatrný.“ Rhodan se podíval směrem ke Guckymu, který se choulil v koutě u teplometu. „Nevím, jestli nás vůbec poslouchá...”

Gucky se narovnal do celé své výšky jednoho metru:

„O čem je řeč? Jestli moje citlivá ouška dobře slyšela, potřebujete zase moji pomoc. Tak ven s tím co mám udělat?“

„Schovej se někde ve skalách, kde budeš mít dobrý výhled a pozoruj, co se děje v údolí. Musíš nám podat zprávu, jakmile dorazí očekávaný Inženýr. Může to být brzy, ale třeba také až za několik hodin. Nesmí tě nikdo vidět. Vím, jak tě láká provést Dumfriūm nějakou rošťárnu. To bude možné třeba později, ale teď o nás nesmí nikdo vědět.“ Gucky pomalu popošel k Rhodanovi: „Můžeš se na mě spolehnout, šéfe. Budu neviditelný jako voňavý obláček, který ve starých dobrých časech ovíjel Roie.“

„Možná, že budeš tak neviditelný, ale určitě ne tak voňavý,“ prohlásil Roi Danton.

„Zůstaneme v telepatickém spojení,“ honem poznamenal Marshall, aby zabránil hádce.

Gucky ignoroval Roiovy pošklebky a odešel do kouta, kde se začal přehrabovat v krabicích s nářadím. Něco odtamtud

vyndal a schoval si to do kapsy kombinézy. Když viděl tázavé pohledy ostatních, ujistil je: „To jenom pro případ nouze. Ohlásím se, až najdu nějaký úkryt. Protože zůstanu ve spojení s Johnem, může mě Ras následovat, když to bude zapotřebí. Tak se tu mějte.”

Soustředil se a skočil. „Snad neudělá žádnou hloupost,” strachoval se Roi Danton.

Gucky se teleportoval nejdřív do blízkosti skal, u nichž letoun havaroval. Z bezpečného úkrytu pozoroval dumfrijský průzkumný oddíl a dokonce jednou zachytil i myšlenkové impulsy dvou Dumfriů, kteří se mezi sebou bavili. Dozvěděl se, že pasažéři letadla jsou považováni za mrtvé a že podle hlavního počítače se uvažuje o sabotáži. To bylo přesně to, co si Rhodan přál.

Po dvou dalších skocích našel skvělý úkryt. Byl odtud dobrý rozhled. Blízko bylo vidět polokulovitý dům ve velkém parku a malé letiště. Bylo vidět intenzivní činnost. Pochodovaly tam celé skupiny Dumfriů, bylo vidět, že prohledávají krajinu. Všechno svědčilo o tom, že je očekáván vzácný host.

„Vida, zase jsem měl jednu dobrý nos,” šeptal si pro sebe Gucky. „Určitě čekají na Inženýra ze základny. Podívejme, tamhle jsou naše milé včely...” Z přistávajícího letadla vystoupil nejméně tucet Jinguisů a zmizeli v domě.

Gucky se pohodlně uložil a na své přátele si vůbec nevzpomněl, když se najednou ozval John Marshall:

Kde jsi, Gucky? Hlas se!

Gucky bez rozpaků ihned odpověděl:

Našel jsem báječný úkryt. Vidím na plošinu, kde zřejmě čekají příchozí Inženýra ze základny. Skočím k vám, ale budu se muset zase vrátit zpátky.

Skočil do jeskyně a podal zprávu. Pak se teleportoval zpět a dál pozoroval činnost Dumfriů na plošině, ale zdála se mu už nezajímavá a nudila ho. Málem usnul, když ho najednou probral tichý hukot. Přilétala velká stříbrná vesmírná loď. Při-

stávala na malém letišti. Nejdřív zůstala viset a vznášela se zřejmě v antigravitačním poli, pak vystrčila teleskopické vzpěry a pomalu se snesla k zemi.

Nastalo ticho. Gucky krátce telepatie ky informoval Marshalla. Přes jeho protesty se za chvíli objevili vedle něho John Marshall a Ras Čubaj.

„Jeskyňi teď nic nehrozí," uklidňoval ho John. „Víc očí víc uvidí. Pozor, otevřely se dveře letounu. Teď to přijde!"

Nejdřív vystoupila z lodě skupina Dumfriů a udělala špalír podél cesty. Pak se objevila v otevřených dveřích modrá zář. To, co se ukázala potom, naše zaražené diváky silně zklamalo.

Z vesmírné lodi vyplula svítivá modrá koule. Třpytila se a vznášela se špalírem až k čekajícímu důstojníkovi. Ten vypjal hrud' a zasalutoval oběma rukama. Tomu dvojitému pozdravu, jaký ještě nikdy neviděl, se Gucky potutelně pochechtával.

Teprve teď pochopili, že koule je jenom ochranný štít, který chrání Inženýra. Kovový povrch koule dokonale odrážel světlo, takže nebylo možné uvnitř vidět ani obrysy těla.

Ras Čubaj si trpce postěžoval: „Zase nevíme, jak vypadá. Určitě to neví ani žádný z Dumfriů."

„No, určitě v té kouli nespí. Až si půjde lehnout, tak ho navštívím a uvidíme, proč před námi schovává svůj ošklivý obličej," navrhnul Gucky možnost, jak odhalit tajemství.

Modrá koule zatím proplula špalírem a s doprovodem své gardy zamířila k domu. Přiletěl další letoun a z něj vystoupilo pět sloužících včel, které provázely královnu Fleet Jinguís. Ta s rozepjatými křídly padla před koulí na zem. Gucky zachytil některé z jejích myšlenkových impulzů. Tiše zamumlal:

„Prosí Inženýra o smrt. Tomu nerozumím. Myslí to vážně, nebo je to nějaký rituál?"

Od této chvíle se pokoušeli zachytit myšlenky Fleet Jinguís oba telepati, John i Gucky. Přiletěl další letoun, z něj vystoupil vyšší důstojník a chváta k modře zářící kouli. Telepatům se

dařilo sledovat jejich rozhovor.

„Velevážený druisi, ctěný Agen Trumbe. Musím s politováním hned na začátku vaší dovolené podat nepříjemné hlášení. Před několika otáčkami naší planety tady začali trávit svoji dovolenou čtyři Modří. Od začátku se chovali nevhodně, ignorovali naše příkazy a upozornění. Náš centrální mozek zatím odhalil, že šlo o počátek revolty. Bohužel, zemřeli při nehodě, která se ještě vyšetřuje. Selhalo jim řízení letadla, když odlétali z našeho údolí. Musela to být sabotáž, protože technická příčina byla vyloučena. Hledáme viníka. Mohu vám s potěšením sdělit, že teď je toto údolí bez jediného jiného návštěvníka. Jste tady sám, vznešený druisi.“

Inženýr ze základny neodpověděl, ale modrá koule změnila směr a vznášela se směrem k bloku velkých skal a zmizela za nimi. Za ní se s roztaženými křídly vydala i Fleet Jinguis a velící důstojník. Gucky se zvedl ze svého úkrytu.

„Myslím, že teď přišla naše šance,“ řekl ostatním. „Zřejmě se tam za těmi skalami radí. Skočím tam a poslechnu šije. Souhlasíte?“

„Jdu s tebou,“ rozhodl Marshall. „Víc uší víc uslyší a dva telepatické mozky jsou také lepší než jeden.“

Gucky pokrčil rameny. „Pro mne za mne. Ras tu může zůstat jako pojistka. Kdyby se něco stalo, může tě kdykoliv odvést.“

Vzal Johna za ruku a teleportoval se. Zalehli v malé proláklíně, ze které nebylo vidět do údolí a kde ani oni nemohli být viděni. Malou škvírou pozorovali setkání modré koule s včelí královnou a důstojníky. Vzdálenost nebyla větší než dvacet metrů.

I když Inženýr ze základny zůstával skrytý v zářící kouli, bylo jeho řeči, pronášené v centrálním idiomu, dobře rozumět.

Nejdřív včelí královna znovu žádala o smrt. Inženýr ze základny ji ubezpečil, že k tomu žádný důvod zatím nevidí. Naopak ji pochválil za dosavadní práci. Pak se obrátil na posla,

který přinesl zprávu o havárii letadla. Chtěl slyšet podrobnosti. Při rozhovoru padlo několikrát Inženýrovo jméno. Jmenoval se Agen Trumb a byl oslovován jako druis, což jak pochopili oba telepati byla obdoba po zemského „pane“. Inženýr se podrobně vyptával, ale bylo vidět, že zůstává klidný a uvolněný.

„Jsem s vaším vysvětlením spokojený,“ řekl, když důstojníky vyslechl. „Přesto trvám na tom, aby příčina pádu letadla byla podrobně dále vyšetřována. Kdopak by měl zájem na smrti Modrých? Za tím může být i něco jiného než sabotáž. V poslední době se stala celá řada divných věcí a já si myslím, že by to spolu mohlo souviset. Ale teď už odejděte. Mám dovolenou a chci si ji užít. Pokud budu něco potřebovat, zavolám vás. O výsledcích vašeho pátrání mně podejte zprávu.“

Když modrá koule domluvila, začala odplouvat pryč směrem k domu, až zmizela ve dveřích. Oba vyzvědači ještě viděli, jak ho tam obřadně vítají sloužící.

Pak se teleportovali zpět do skal, kde už na ně netrpělivě čekal Ras Čubaj.

Když mu dovyprávěli všechny novinky, rozhodl:

„Myslím, že se teď můžeme vrátit do jeskyně. Rhodan jistě bude souhlasit, abychom se na Inženýra ze základny šli podívat do domu. Ale to má čas. Rozhodně by to nešlo, dokud je světlo.“

Ještě půl hodiny počkali, viděli, jak odletěli Fleel Jinguis i skupina vojáků. Pak se vrátili do jeskyně a podali zprávu Rhodanovi a jeho synovi.

Zatím údolí obestřela tma.

4.

Asi tři hodiny poté nastala pohroma. Na jezeru se začaly zdvihat velké vlny a tvořily víry. To byl okamžik, kdy se do hlubin ponořily neznámé bytosti.

Jezero mělo průměr skoro tři sta metrů. Tak velkou plochu nemohl Ras celou řádně prohledat. Ve vodě neviděl ani ryby ani jiné obyvatele. Jak mohl vypátrat, že právě tato neškodná okolnost byla důvodem, proč v okolí nebyly žádné obytné domy? Vodní jeskyně byla ideální skrýš pro Pozemšťany, ale byla zároveň i velmi nebezpečným úkrytem. O tom se měli naši muži brzy přesvědčit.

I na Geegivalu se před mnoha lety prováděly pokusy. Ty vedly k tomu, že se objevila zvláštní rasa vodních obyvatel, pojmenovaných Prigsové. Byli to obojživelníci, ovládli oceány rekreační planety a pár se jich dostalo i do sopečného jezírka. Živili se převážně vodními rostlinami, ale chuť na maso jim zůstala v paměti. Ta se vynořila, když se v jeskyni usadili lidé. Teď se připravovali na útok na novou kořist.

Roi Danton měl první hlídku, ostatní spali. Teplomet příjemně ohříval vzduch. Roi se trochu nudil a přemýšlel, zda je hlídka vůbec nutná. Bavil se tím, že poslouchal zvuky, které vydávali spící. Zvláště ho pobavil Guckyho pískot.

Najednou zaslechl jiný, zvuk. Přicházel z chodby a zněl jako šplouchání,

Roi nehybně seděl a naslouchal. Světlo v jeskyni bylo slabé, ale i v něm mohl Danton vidět pohybující se stín. Roi opatrně sáhl po své impulzní zbrani a odjistil ji. Ostatní zatím nebudil. Věřil, že si poradí sám.

Přepadení bylo náhlé. Mezi Dantonem a spícími se najednou zvedl obrovitý stín a řítil se na něj. Roi duchapřítomně uskočil a zapnul světlo. Z toho, co uviděl, mu šel mráz po zádech. V jeskyni se objevil nejméně tucet těžce opancéřovaných obrů, mezi prsty bylo vidět plovací blány. Tělo měli pokryté šupinami. Hlavu zdobil místo vlasů cípatý hřeben. Světlo je na chvíli zastavilo a Roi měl čas vzbudit přátele. Křikl na Guckyho:

„Uprchni, o nás se nestarej! Někdo z nás musí zůstat na svobodě.“ Gucky pochopil a okamžitě zmizel. Vodní příšery se

zatím vzpamatovaly. S hlasitým mručením se hnaly za potravou. Aby se zachránili, museli Pozemšťané začít střílet. Byl to nerovný boj, Prigsové žádné zbraně neměli. Hnal je jenom hlad. Když začaly pálit impulzní zbraně, byl jejich osud zpečetěný. Všichni, až na jednoho, zahynuli. Poslední e ještě stačil ponořit a zmizet v chodbě. Vyplaval do jezera a tam se schovával, až ho našli jiní Prigsové a začali se ho vyptávat. Když pochopili, co se stalo, usadili se na dně jezera a čekali, až smrt •přinášející bohové zase zmizí. Nevěděli, že to bude až za dlouho.

Roi Danton složil zbraň.

„Je mi líto, že jsem vás nevzbudil dřív, ale vynořili se strašně náhle.“

„Nemůžeš za to,“ uklidňoval ho Rhodan. Obrátil se na Marshalla: „Co je s Guckym? Máš s ním spojení?“

Telepat přikývl: „Ptá se, jestli se už může vrátit.“

Rhodan odmítl: „Myslím, že se schoval do skal. Ať tam zatím zůstane. Ten útok těch vodních potvor jistě nezůstal bez povšimnutí. Musíme počítat s novým útokem. Tedy, musím říct, že se ty potvory vůbec nehodí do rekreační oblasti.“

„Třeba jsou výsledkem nezdařených pokusů,“ hádal Ras Čubaj.

„Setkali jsme se s tím i na jiných planetách. Ale kde se berou tady, na planetě míru a pokoje?“

„Ted' máme jiné starosti,“ řekl Rhodan. „Musíme nadále držet hlídky ve dvou. Johne, zdůrazněte Guckymu, ať se sem rozhodně nevrací. Kdyby něco mimořádného zpozoroval, ať nám dá vědět.“

O deset minut později byl v jeskyni zase klid. Roi Danton a Ras Čubaj spali, Rhodan a John Marshall drželi stráž.

Rhodanovy obavy se naplnily.

Strážné stanice Dumfriú v Údolí blaženosti měly nejmodernější zaměřovači zařízení. Když se čtyři Pozemšťané bránili útoku vodních příšer, výboje jejich impulzních zbraní byly zachyceny a registrovány na více místech. Pro Dumfrie pak nebylo těžké

zjistit, že výboje energie přicházely z jezírka v kráteru. Překvapilo je to. O vodních tvorech věděli. Někdo tam byl zřejmě v ohrožení.

Poplach byl vyhlášen bez hluku, aby nebyl obtěžován Agen Trumb. Pátrací oddíly stoupaly k jezírku. Jejich velitelé došli k názoru, že ve skalní stěně musí být jeskyně, v níž se ukrývají neznámé bytosti. Zřejmě tam pronikly nějakým vchodem pod vodou. Dumfrioové ale neměli chuť potápět se do tmavých vod jezera a hledat pod jeho hladinou tunel.

Obstarali si velké přenosné paprskomety a vypalovali otvory do skály. Roztavený kámen padal do jezera a syčel. Trvalo asi půl hodiny, než se otevřel se otvor do velké jeskyně. Dumfrioové opatrně postupovali dovnitř.

O několik minut později vzplál boj.

Když Rhodan slyšel sykot paprskometů, věděl, že jejich úkryt byl odhalen. Vzbudil ostatní.

„Rasi, vy zůstaňte u mne, ať se děje cokoliv. Útočníci nesmějí zjistit, že jste teleportér. V nejhorším případě se dáme zajmout. Pak nám můžete kdykoliv pomoci k útěku. Je ovšem možnost, že nás

bude chtít vyslechnout Inženýr ze základny. To by byla příležitost poznat ho zblízka. Věřím, že jsou to Dumfrioové, kdo na nás útočí. Nebudeme je zabíjet. Přepněte si paprskomety na paralyzační účinky.”

Za několik vteřin už Dumfrioové pronikli dovnitř.

Čtyři Pozemšťané se bránili, dokud to šlo. Pak byli přemoženi přesilou a donuceni složit zbraně. Dumfrioové byli ohromeni, když zjistili, že zajali Čtyři Modré, které pokládali za mrtvé. John Marshall využil jejich zmatku, aby telepaticky stručně informoval Guckyho, co se přihodilo.

V průběhu boje zhaslo osvětlení jeskyně, takže když Dumfrioové odváděli zajatce, přehlédli výzbroj v koutě. Gucky později všechno odnesl a uložil ve skalní proláklíně na druhé straně údolí.

Před Inženýra ze základny je předvedli o hodinu později. Ještě si nešel lehnout, byl stále zahalený v modré energetické kouli, takže se nedalo poznat, zda ho nečekané vyrušení rozmrzelo. Dva dumfrijští důstojníci podali krátké vysvětlení. Inženýr ze základny jim vyslovil uznání a požádal je, aby počkali venku v hale. Chtěl zůstat se čtyřmi Modrými o samotě.

Rhodan pokynul Dantonovi, aby mluvil.

Inženýrův hlas zněl hlasitě a zřetelně:

„Ať už byl váš plán jakýkoliv, nezdařil se. Musím přiznat, že se vám scéna se zřícením letadla povedla. Jenom nechápu, jak jste dokázali uniknout. Hlásili mi, že při startu jste byli všichni čtyři na palubě. Nikde jste nepřistáli. Letadlo narazilo do skály a došlo k atomovému výbuchu. Podle všech pravidel jste měli zahynout. Teď stojíte přede mnou. Doufám, že mi to vysvětlíte.“

Roi Danton si počínal sebejistě. Cítil ve svém opasku identifikační impulzy pravých Modrých, kteří zatím byli drženi v zajetí na CRESTU IV.

„Pochopitelně jsme na palubě v době výbuchu nebyli. Dumfrioové vám sice tvrdí, že jsme nikde nepřistáli, ale to není pravda. Musím říct, že nejsou moc zodpovědní. Přiznávám, že to byla nebezpečná hra. Inscenovali jsme katastrofu, abychom si mohli splnit jedno tajné přání. Nezbylo nám nic jiného, protože když ohlásili váš příchod, velevážený, museli jsme údolí opustit.“

Modrá koule se vznášela stále na stejném místě.

„Váš tajné přání? Smím se zeptat, jaké?“

Roi Danton pokročil několika drobnými tanečními kroky vpřed. Poklonil se a řekl:

„Naše tajné přání bylo alespoň jedenkrát v životě stanout před opravdovým Inženýrem ze základny, ctihodným, který nosí modré světelné znamení. Naše

přání se splnilo, ale možná že vyvolalo vaši nevoli. Prosíme za

odpuštění."

Modrá koule se trochu začala měnit. Snesla se níž a hlas, který z ní vycházel, byl lépe slyšitelný, i když pořád nedůvěřivý.

„Tak vaše přání bylo se se mnou setkat? Se mnou, Agen Trumbem? Při tom jste ale porušili pravidla pohostinnosti této planety. Podle našich zákonů musíte být potrestáni. Vyslovit trest mi nepřísluší, ale jsem odpovědný za jeho provedení. Budete zavřeni v sousedním domě do doby, než bude o vás rozhodnuto. Byly při vašem příchodu registrovány vaše identifikační impulzy?"

Roi Danton se uklonil.

„Samozřejmě. Můžete se zeptat, druisi. Nechceme vás už dál rušit ve vašem zaslouženém odpočinku. Mohl byste dát rozkaz, aby nás odvedli do našeho vězení?"

Inženýr zavolal oba důstojníky a nařídil jim, aby zajatce odvedli a ohlíдали. Další den se o jejich osudu rozhodne.

Naši Čtyři muži byli odvedeni oddílem Dumfriů do malého domku na kraji plošiny a dveře za nimi byly zavřeny. Zvuky zvenčí svědčily pro to, že tam zůstala stráž. Bylo sotva dvě hodiny před půlnocí.

Pokoj byl nezařízený, byl ale čistý a teplý. Usadili se podél stěn na zem. Ras Čubaj řekl: „Pořád je to lepší než v té jeskyni. Co ale budeme teď dělat? Mohl bych vás odtud odvést, ale k Čemu by to bylo? Copak asi udělá Gucky?"

„Ten už nás určitě zaměřil, čekám ho tu každou chvíli. Do té doby se můžeme trochu vyspat." John Marshall už se ukládal ke spánku. „Však nás Gucky vzbudí." Za deset minut už bylo slyšet jenom klidné oddychování spících. O chvíli později se mezi nimi zhmotnil Gucky a nadělal při tom spoustu rámusu.

„Vím všechno, nic mi nemusíte vysvětlovat. Klidně spěte dál. Chci jenom vědět, jestli mohu vyslat domluvený signál. Potom bychom měli jenom tři hodiny na to, abychom Inženýra ze základny zajali. Doufám, že nebude spát v té své ochranné kouli."

.Rhodan se pohodlně opřel o stěnu.

„Pošli signál Allanovi, to naše riziko nezvýší. Dávej pozor, ať tě nezaměří a hned se vrať.“

Gucky předstíral, že ho napomínání urazilo. Pak najednou zmizel.

Do ticha noci se ozval John Marshall: „Je na cestě do Gartu. Snad se nic nepokazí. Spoléháme na moc náhod.“

Všichni se znovu uložili k odpočinku.

Severně odtud se na velkém kontinentu nacházelo hlavní město Gart. Bylo to město, kde se mísily nejrůznější stavební slohy, jako by zde experimentovali architekti nejrůznějších ras. Bylo to hlavní město velké rekreační planety a bylo to na něm znát. Velké kopulovitě budovy se střídaly s plochými nízkými domky, pyšné paláce s půvabnými vchody do malých bytů, dokonce tam stála i řada pyramid. Žádná budova se nepodobala jiné.

Na kraji města stálo letiště. Velká letadla i malé soukromé letouny vířily vzduch. V přilehlých zábavných čtvrtích se tísnily davy návštěvníků, směsice všech možných ras. V době, kdy nad kontinentem panovala temná noc, svítilo v Gartu slunce. Malé dopravní letouny přivázely a odvážely návštěvníky na okružní dráhu. Velké lodě byly stále připravené pro méně významné osoby.

Gucky si byl vědom obtížnosti svého úkolu. Věděl přibližně, kde se Gart nachází, ale nedokázal správně zaměřit a teleportovat. Nejdřív skočil vertikálně a prorazil tenký ochranný štít nad malým domkem, kde byli jeho přátelé věznění. Pak se teleportoval do jeskyně a prohledával bedny s výstrojí, až našel, co potřeboval. Byl to malý vysílač, který nosíval na zápěstí. Přibral si ještě několik narkotizačních zářičů, soustředil se a skočil. Při prvním skoku se zhmotnil v nějakém parku. Nad ním zářilo slunce a průzračný potok tekł hned vedle něho. Gucky neodolal a napil se, voda byla osvěžující.

Při druhém skoku měl zase Štěstí, přistál v měkké trávě. Lehce se nadzvedl a rozhlížel se. Pod ním, na rovině, která se táhla až k obzoru, se rozkládalo město Gart. On sám stál na jednom z kopečků, které se táhly po okraji města. Ihned uviděl vesmírný přístav. Bylo mu jasné, že ve dne, za světla, tam úkryt nenajde. Pak si všiml velké vesmírné lodi, která tam stála připravená. I na tu velkou vzdálenost viděl, že dveře jsou zavřené. Loď se chystala k odletu z Geegivalu. To se mu hodilo. Původně chtěl vyslat signál Allanovi přímo z rádiové centrály v Gartu. Jistě bude Dumfrii zachycen a zmate je. Pochopil, že bude ještě lepší vyslat signál ze startující lodi.

Skok do lodi nebude obtížný. Jen se nesmí zhmotnit mezi návštěvníky nebo mezi posádkou. Malý vysílač, který měl na ruce, byl napojený na stopky. Jakmile zmačkne knoflík, začnou na CRESTUIV odpočítávat čas a za tři hodiny se CRESTIV objeví nad Geegivaleam. Tak to bylo domluveno.

„A tak se to také stane,“ zabručel si pro sebe Gucky. „Želvy se budou divit!“ Zaměřil se na vesmírnou loď a skočil. Měl štěstí. Když se zhmotnil, byla kolem něho tma. Chvilí se rozkoukával. Vibrace pod jeho nohama svědčily o tom, že loď startuje. Byl přímo ve strojně. Když loď vzlétla a začala nabírat rychlost, Gucky stiskl spínač svého vysílače.

Na kontinentu vyvolených byla právě půlnoc. Ve městě Gartu byly dvě hodiny odpoledne.

Za tři hodiny padne rozhodnutí.

5.

Signál doletěl na CREST IV v téže vteřině, kdy Gucky zmáčkl knoflík. Už se nic nedalo zastavit.

CREST IV vyrazila. Atlan teď už s určitostí věděl, že se Inženýr ze základny objevil. Netušil ale, že Rhodan a ostatní byli zajati. CREST IV se přiblížila k soustavě žlutého slunce. Ve vzdálenosti několika světelných hodin od Geegu přikázal Atlan vypnout stroje a zaujmout vyčkávací posici. Zbývaly dvě

hodiny.

Mezitím se Gucky několika odvážnými skoky dostal z vesmírné lodi do bezpečí. Přistál na kontinentu a s mírnými obtížemi našel i údolí. Zbytek už byl jednoduchý. Spojil se telepaticky s Johnem Marshallem a o chvíli později se už zhmotnil v dobře hlídaném pokoji. Hlasitě si oddechl.

„Tak co?“ vyptával se Rhodan. „Všechno v pořádku? Přiletí CREST IV?“

„Signál jsem odeslal, takže CREST IV určitě přiletí“. Gucky se podíval na hodinky. „Za dvě hodiny a pětatřicet minut bude tady. Moc času už nemáme.“

„Teď by nemělo smysl cokoli podnikat. Začneme až deset minut před příletem CRESTU IV. Pak vnikneme dovnitř do domu, kde Inženýr ze základny spí. Musíme ho překvapit. Doufám, že aspoň v posteli na sobě nemá tu kouli.“ i „Jestli ji má, tak ho odneseme i s ní!“ přidal se Gucky.

„Teď nemá smysl mluvit o podrobnostech. Ty se zase schovej a ukaž se až deset minut před plánovanou operací. Pak budeme muset jednat rychle.“

Venku se ozvaly kroky a blížily se ke dveřím. Rhodan vrhl na Guckyho varovný pohled; Ten jenom pokrčil rameny.

„Teď musím zmizet, ať se mi chce nebo nechce,“ okomentoval to a teleportoval se do svého úkrytu ve skalách.

Dveře se otevřely a vstoupil dumfrijský důstojník. Chladně si změřil všechny zajatce. Pak řekl:

„Obrátili jsme se s dotazem o vaši identifikaci na registrační centrálu. Údaje o vaší identitě nesouhlasí. Připravte se zítra na přezkoumání. Na výsledku bude záviset, co se s vámi stane.“

Důstojník nečekal na odpověď a opustil pokoj. Elektronický zámek za ním slyšitelně zapadl.

Muži se po sobě podívali a Ras Čubaj poznamenal:

„To už nám může být jedno. Do té doby alespoň nic nepodniknou a pak už bude po všem. Tak nebo tak.“

„Máme ještě dvě hodiny Čas, odpočineme si. Ve tři hodiny

budeme potřebovat všechny síly a taky štěstí."

Čas utíkal, ale v domě hlavního Inženýra stále planulo světlo...' Guckymu utíkal čas pomaleji. Byl sám a bál se usnout, aby nezaspal. Pozoroval velký dům a ulevilo se mu, když krátce po druhé hodině konečně zhaslo světlo. Venku pochodovaly stráže a byly v jasném světle hvězd dobře vidět.

Asi po půlhodině už to Gucky nemohl vydržet. Nemůže škodit, když se trochu porozhlédne. Opatrně skočil a ocitl se na kraji nízkého hustého křoví. Před sebou viděl malou plošinu a za ní polokulovitý obytný dům. Před ním přecházeli dva Dumfrioové, zbraně na ramenou. Šli pomalu a jejich kolébavá chůze byla Guckymu k smíchu. Opatrně telekineticky strčil do jednoho z vojáků a ten vrazil do druhého. Druhý voják zakolísal a upadl. V tichu noci to udělalo pěkný rámus, který byl jistě slyšet na kilometry daleko. Dveře domu se otevřely a objevil se důstojník.

„Co se děje?" zakřičel.

Muž, který upadl, už byl zase na nohách a huboval svého kamaráda. Když uslyšel důstojníka, hlasitě odpověděl:

„Brumba do mě strčil. Nebyla to moje chyba."

Brumba si samozřejmě nebyl ničeho vědom a popíral svoji vinu.

„Zakopl jsem," vymlouval se. Cítil, že do něj někdo neviditelný strčil, ale nechtěl vypadat jako hlupák. „Asi tam byl kámen."

„Udělal to schválně," tvrdil první voják.

Důstojník, který neměl žádnou chuť dohadovat se s podřízenými, zmizel zase v domě. Hádka ještě chvíli pokračovala, pak se zase vojáci vydali na obchůzku.

Gucky se rozhodl, že teď vymění role. Počkal, až jeden z vojáků šel kousek napřed a srazil ho směrem zpět. Brumba to nečekal a ztratil rovnováhu. Ležel na zádech na svém želvím pancíři, mával rukama a nohama a ztratil přitom svoji zbraň. Jeho kamarád stál bezradně nad ním a přemýšlel, jak se to mohlo stát. Gucky se výborně bavil.

„Tak mi už pomoz vstát!"

„Tak jo, jsme si kvít, Brumbo!"

Tentokrát se už důstojník neobjevil. Zřejmě byl zvyklý, že se jeho vojáci občas pohádali.

Tady už se nepobavím, pomyslí si Gucky. Podíval se na hodinky. Ještě chyběla hodina.

Aby nemusel Čekat ve skalách, teleportoval se Gucky k moři. Zhmotnil se na břehu, kde byl dobře slyšet hukot vln narážejících na skaliska. Chvilí se procházel po břehu a doufal, že potká nějakou strašlivou příšeru, ale jeho naděje se nevyplnila. Když se znova podíval na hodinky, měl už jenom deset minut času. Teleportoval se zpátky mezi skály a pozoroval rovinku pod sebou. Tam se nic nezměnilo. V malém domku, kde byli

umístění zajatci, se pořád svítilo, ale velký dům, kde bydlel Inženýr za základny, se topil ve tmě. Gucky počkal, až vypršel domluvený čas, pak se zaměřil na Johna Marshalla a teleportoval se do vězení svých přátel.

Rhodan byl ihned vzhůru.

„Teď už nesmíme zmařit ani vteřinu. Ras, Gucky a já se teleportujeme do velkého domu a zajmeme Inženýra za základny. Roi a John počkají tady. Nevíme, jestli by stačil jediný teleportér na to, aby mě i zajatce přenesl najednou do bezpečí."

„Co když sem nahlédnou Dumfrieové a uvidí jenom nás dva?" vyptával se Marshall.

„Vy budete dělat, že spíte. O ničem nevíte a konečně to není váš problém, jestli další dva zajatci uprchlí."

Oba teleportéři, Ras a Gucky, vzali Rhodana mezi sebe, koncentrovali se na velký dům a skočili.

Zhmotnili se, přesně jak očekávali, ve vstupní hale. Chvilí trvalo, než se ve tmě rozkroukali. V domě se nenacházely žádné ochranné štíty ani poplašná zařízení. Ještě nikdy se nestalo, že by některý z rekreantů na Geegivalu byl rušen.

„Po schodech nahoru," šeptal Rhodan.

V rukou drželi narkotizační zbraně, které jim přinesl Gucky. Nikoho nepotkali. Nahoře v chodbě se zastavili, John Marshall a Gucky se pokoušeli zachytit

Inženýrovy myšlenkové impulzy. Po chvíli se jim to podařilo.

„Spí tady za těmi dveřmi," ukázal Gucky vlevo. „Doufejme, že nemá zamčeno, jinak bychom se museli znova teleportovat."

Dveře zamknuté nebyly.

Potichouнку vstoupili do pokoje, ve kterém panovalo šero a poprvé v životě se dívali na jednoho z Inženýrů ze základny.

Agen Trumb svoji modrou ochrannou kouli odložil a ležel klidně ve své posteli. Vypadal jako pravý Halut'an. Měl dvě zavalité nohy, dvě kratší běhací ruce a dvě o něco delší činivky. Byl asi dva metry vysoký. Hlava byla veliká, skoro půl metru v průměru, ramena široká skoro dva metry. Oproti pravému Halut'anovi měl Inženýr ze základny čtyři oči. Byly rozloženy od jednoho spánku k druhému a zaručovaly mu výborný široký rozhled.

Inženýr hluboce spal. Ležel na zádech, ústa lehce otevřená, bylo vidět řady pilovitých zubů. Kůže byla bílá, jen na břišní stěně pokrytá nepravidelnými žlutými skvrnami. Nebylo pochyb, Inženýr ze základny musel být s Halut'any spřízněný. Na mohutné hrudi bylo vidět dvacet svítících modrých hvězd. Tyto hvězdy ztělesňovaly známé světlo centra.

Hlava byla holá, ale byl na ní připevněný malý kužel. Naši muži nevěděli,

že to byl generátor pro ochranný modrý energetický štít, jehož spuštění ovládal sání Inženýr ze základny.

Agen Trumb se pohnul a převálil se na bok. Nad ním tiše šuměla klimatizace. Do příletu CRESTU IV zbývalo ještě pět minut.

Rhodan zvedl svůj narkotizační přístroj a kývl na ostatní, aby udělali totéž. Ještě jeden pokyn a na spícího Inženýra ze základny se zaměřil proud uspávacích paprsků. Nebylo ale vůbec snadné ho přemoci.

Druis se probudil v první vteřině, kdy ho zasáhl energetický paprsek. Vztyčil se na lůžku a jeho čtyři oči se upřely na vetřelce. Jeho tělo se začalo otřásat, neměl už sílu vyskočit z postele. Do bezvědomí ale ještě neupadl.

Zvedl horní pár rukou, zvedal je pomalu a obtížně. Ruce se pomalu šinuly k hlavě a ke kuželu.

Intenzita šokových paprsků by jinou bytost už uspala. Gucky byl první, který z Inženýrových myšlenkových impulsů pochopil, k čemu se chystá. Pochopil, k čemu kužel slouží a co by se stalo, kdyby ho Inženýr ze základny uvedl v činnost. Vyskočil, vyslal další dávku ze svého zářiče a tím oběť znehybnil. Koncentroval se na jeho kužel, a telekineticky se ho snažil ovládat. Ta věc se ale ani nehnula.

Rhodan a Ras pořád ještě pálili, Inženýrova levá ruka pomalu klesala. Pravá se vznášela stále asi pět centimetrů od kužele.

„To je generátor pro ochranný štít," supěl Gucky. „Musím tu věc odstranit, nebo ho nikdy nedostaneme."

Zvenku byl najednou slyšet lomož. Dumfrieové zřejmě zaslechli výstřely. Guckymu se podařilo posledním škubnutím generátor odervat. Sotva k tomu došlo, klesl Inženýr ze základny v hlubokém bezvědomí a znehybněl.

Gucky chvíli s kuželem točil a pak ho mohutným švihem vyhodil z okna. Ras Čubaj za ním vyskočil. Kužel byl dobře vidět, zářil modročerveně a bylo vidět, jak klesá.

„Ten nesmí nikdo najít," zvolal Ras, zamířil zářič a začal pálit. Paprsek zasáhl kužel těsně nad zemí. Došlo k obrovské světelné explozi, kužel se změnil v modrý energetický paprsek, který vystřelil přímo do vesmíru. Obloha nad Geegivalem se celá rozzářila.

Na schodech bylo slyšet kroky. Dveře někdo rozrazil a v nich se objevily čtyři Dumfrieové. Ras Čubaj i Rhodan začali ihned pálit ze svých narkotizačních zbraní. Gucky se nedal přestřelkou vyrušit, skočil na postel, kde spočíval Inženýr ze základny a uchopil obě jeho horní ruce do svých. Fyzický

kontakt byl totiž nezbytný pro společnou teleportaci. Myšob se vší silou koncentroval na jeskyni ve skalách a o vteřinu později i se svým zajatcem zmizel.

Rhodanovi s Čubajem se mezitím podařilo Dumfrie omámit. Zdola z haly se ozývaly hlasy dalších a ze schodiště se ozvaly kroky.

„Bude lepší, když vás teď přenesu do bezpečí,“ řekl Ras Rhodanovi. „Musím se také postarat o Roie a Johna. Do příletu CRESTU IV nám zbývá asi šest vteřin.“

„Pospěšte si, Rasi!“

Gucky si hlasitě oddechl, když se objevil Ras Čubaj s Rhodanem. Inženýra ze základny zatím uložil na skalní výběžek.

„Podej mi svůj identifikační opasek, Perry. Musím Inženýra ze základny připoutat ke stromu, aby se mi neskutálel dolů. Nemůžu ho pořád držet.“

Zatímco Gucky zajišťoval zajatce, skočil Ras zpět do vězení.

Bylo dvě minuty před příletem CRESTU IV, když se vyraženými dveřmi do pokoje, kde byli Roi Danton a John Marshall, vřítel důstojník Dumfriů. Jediným pohledem zhodnotil situaci. Ihned poznal, že dva jeho zajatci zmizeli. Rozzuřeně vytrhnul z opasku zbraň, ale Roi Danton mu ji vyrazil z ruky. Potom mrštil zmateným vojákem do kouta pokoje a přirazil dveře.

„Dejte pozor, ať si nerozbijete svoji hezkou hlavičku, můj milý. Nikdy ne»

6.

Nálet CRESTU IV na rekreační planetu Geegival se podobal invazi. Atlan dodržel domluvený plán na vteřinu. Dunící stroje CRESTU IV nad rekreační planetou obyvatele vyděsily. Nikoho by ani ve snu nenapadlo, že by tento mírumilovný svět mohl být napaden. A teď k tomu došlo.

Zaměřovači stanice hlásila výskyt cizí vesmírné lodi, ale nikdo

tomu nevěřil. Někteří vedoucí úředníci uváděli, že se zřejmě jedná o asteroid.

Tato teorie se ukázala jako absurdní, když CREST IV vyslala do vzduchu padesát korvet, osmdesát stíhaček a pět set tryskáčů. Tato bojová letka se řtila nad Geegivalem a zdálo se, že úplně odřízla planetu od vesmíru.

Allanův rozkaz velitelům všech útočících lodí zněl:

Jedná se jenom o vyvolání zmatku. Nasad'te všechny zbraně, střílejte naplno. Nesmí ale dojít k žádné ztrátě na životech, ani ke zničení budov. Nejde o napadení mírumilovné planety.

To samozřejmě obyvatelé Geegivalu nevěděli. Útok neznámé flotily začal v pozdním odpoledni, nikdo z chodců nevěděl, co se děje. Informační centra byla zavalena dotazy, až nakonec zcela zkolabovala.

Atlan tajně litoval, že musí předstírat útok na tento mírumilovný svět. Věděl, jaký je rozdíl mezi politicky chaotickou Mléčnou dráhou a sociálně jednotnou kulovitou galaxií M-87. Před půl tisíciletím se ukázalo, že dosažení jednoty lidstva je jenom utopie. S pomocí Arkonidanů se podařilo vybudovat Solární impérium sjednocený systém mnoha slunečních soustav. Nějaký Čas to dokonce fungovalo jako galaktické impérium.

Jdete na to, jak moji dva přátelé uprchlí. Až se teď objeví jeden z nich dá se říct, že se vynoří z ničeho mohlo by se fám podařit tu hádanku vyluštit, já tomu ale nevěřím."

Na dveře zabušily tvrdé údery. John [Marshall, který stál u okna, řekl: „Už je pomalu Čas, aby nás odtud dostali. Doufejme, že se nic nepokazilo." Roi Danton se nepřijemně zasmál. „Myslíte na nějaký malér, milý Johnne? mému otci se v životě stal jenom jeden a ten teď stojí před vámi."

Marshall se tomu ale nedokázal zasmát. V té chvíli se v místnosti zhmotnil Ras Čubaj.

„Je nejvyšší čas," křičel. „Honem, podejte mi ruce!"

Ve chvíli, kdy Dumfriové rozbili dveře, naši muži z pokoje

zmizeli.

Zhmotnili se ve skalách a o zlomek vteřiny později se jim zdálo, že dochází k zániku světa.

S tím, co bylo zavedeno zde v M-87, se to ale nedalo srovnávat.

Celá Mléčná dráha se všemi jejími miliony slunečních systémů aby podléhala jedinému centrálnímu řízení? To bylo prostě nepředstavitelné.

Při zdejším způsobu řízení na prvním místě nestála svoboda jednotlivce, nýbrž prospěch zřízení jako celku. Tomu se nedalo moc vytknout, i když se ukázalo, že i zde se vyskytují závady. Přesto si Atlan uvědomoval, že Pozemšťané i on nesmrtelný Arkonidan se chovají jako barbaři.

S velikým halasem nalétávalo pět set tryskáčů do atmosféry. Střelba se soustředila především na neobydlené území. Byly rozstříleny vrcholky hor, láva tekla do zelených údolí. To byly ale jediné škody. Obyvatelé údolí byli včas evakuováni. Chaos byl ale nepředstavitelný.

Piloti pozemních stíhaček vzlétli a byli připraveni bojovat. Většina počítala s tím, že zahyne. Žádný z nich ale nebyl ani sestřelen.

Korvety a stíhačky CRESTU IV pokračovaly v inscenované bojové akci. Do moře naházely bomby, které neměly ničivou nálož, ale vyvolávaly obrovské vodní gejzíry. Jejich objevení vedlo k další panice.

V tomhle nepředstavitelném chaosu si nikdo neuvědomil, že důvodem pro nálet cizinců byl Inženýr Agen Trumb.

Velitelem oddílu, který byl vyslán z CRESTU IV, byl důstojník Mark Berliter. Dostal od Atlana rozkaz, aby přistál v údolí, které popsal Gucky, a vyzvedl tam myšoba, čtyři muže a zajatce.

Posádka tryskového letadla byla složena z velitele Berlitera a jeho navigátora. Neúčastnili se náletů, od začátku se soustředili na hledání kontinentu vyvolených. Berliter věděl, že

tam asi za tři hodiny vyjde slunce, a podle toho se řídil. Kontinent našel snadno, horší bylo najít správné údolí.

„Leží na severu," uváděl navigátor. „To údolí dělí velký pás pohoří, které se táhne od východu na západ, a je prakticky v jeho středu. Pokud poletíme podle pobřeží, nemůžeme ho minout.

„Smůla, že nejsem telepat," stěžoval si nespokojeně Berliter. „Jsem přesvědčený, že šéf i všichni ostatní teď na nás intenzívně myslí. Kdybych byl telepat, snadno bych jejich myšlenkové impulsy zaměřil."

„To by bylo strašné, kdybyste byl telepat, pane," zhrozil se navigátor.

Berliter se na něj zlostně podíval a věnoval se dál svým kontrolkám.

Letadlo mírně kleslo, aby mohli lépe sledovat pobřeží, které i ve slabém světle kontrastovalo s černým mořem. Mimo to zanechaly útočící korvety na pohoří

pás ohnivých stop. Ten byl přerušen rovným pruhem, táhnoucím se od severu k jihu, na němž tu a tam probleskovala světla domů.

Berliter se otočil. „To by mohlo být ono. Zkontrolujte polohu podle nákresu, který nám dal Gucky."

„To musí být to údolí, pane. Přistaneme?"

„Ano. Já teď vyšlu domluvený signál. Vzdálenost není velká, jistě se jim podaří se teleportovat. Určitě nás najdou, jinak by tady museli být doživotně na dovolené."

Letadlo pomalu klesalo, až přistálo v písku asi pět set metrů od pobřeží.

„Vy zůstanete tady, seržante. Já vystoupím a dám signál. Mějte připravenou zbraň," řekl Berliter.

Vystoupil a vzdálil se asi sto metrů. Ve světle hvězd jeho vlasy rudě zářily, byly by samy stačily jako signál. Vyndal světelnou patronu a vypálil z pistole světlici. Explodovala ve výšce jednoho kilometru. Bělavá ohnivá koule měnila barvu jako

duha po dešti. Poručík Berliter sklonil pistoli a čekal.

Agen Trumb byl stále v bezvědomí. Rhodan kontroloval svoje hodinky a čekal na tryskové letadlo. Zdálo se, že letoun má potíže s nalezením správného údolí.

Pod skalami na rovince byl neskutečný zmatek. Dumfriové běhali sem a tam, ve všech domech se svítilo. Dumfriové zahnali několik Jinguisů do kouta plošiny a vypadalo to, že je obviňují ze ztráty Inženýra ze základny. Pak se objevil důstojník a poslal vojáky pryč. Včely odvedl k jejich letounu a bylo zřejmé, že jim poručil, aby zmizely.

„Už je skoro půl Čtvrté," řekl Rhodan. „Až dosud jde všechno podle plánu. Na Geegivalu panuje nepředstavitelný zmatek. Teď bychom se odtud mohli dostat. Nechápu, kde se zdržela stíhačka."

„Však přiletí," uklidňoval ho Roi Danton. Zdálo se ale, že i on ztratil svůj obvyklý klid. „Rozední se teprve za několik hodin. Pak se ale budeme muset schovat."

Z pozadí výklenku bylo slyšet Guckyho jasný hlas.

„Musím říct, že se Allanovi daří připravovat rekreantům pěknou podívanou. Jeden ohňostroj za druhým. Zdejší obyvatelé si musí myslet, že buď slaví narozeniny jejich panovník, nebo že je konec světa. Mně je jen líto těch včel, byly na vás tak hodné."

„Však se jim nic nestane, zaplatí za to jenom strachem. Víš, kdo má pro nás přiletět?" zeptal se John Marshall. „Poručík Mark Berliter. Znáš ho?" „Aby ne. Rudovlasý, v hlavě má samé hloupé vtipy. Ale je spolehlivý." Vteřiny se pomalu měnily v minuty.

Nad údolím se přehnala stíhačka a ostřelovala boky skal. Málem zasáhla i jejich úžlabinu. Roi Danton potichu francouzsky nadával. Pak bylo zase chvíli ticho.

Ve Rhodanově příjímači se mísily různé povely pro jednotlivé hlídky. V centru zřejmě nikdo nechápal, co se děje. Unos Inženýra ze základny a útěk Čtyř zajatců byl samozřejmě

nahlášen do Gartu, nikdo ho ale s invází nespojoval. Vedení se domnívalo, že jde o začátek povstání a vyzývalo všechny hlídky, aby zadržely čtyři Modré, živé nebo mrtvé.

„Můžou hledat, až sami zmodrají," komentoval to Gucky. „Zachytil jsem pár impulzů, určitě patří nějakému Pozemšťanovi. Pilot toho tryskáče to nemůže být, ten už je daleko. Aha je to Berliter a chce přistát na pobřeží."

Všem spadl kámen ze srdce, když se ukázalo, že je záchrana nablízku. Teď museli ještě počkat na světelné znamení. Snad už bude všemu konec.

Ve vzdálenosti asi jednoho kilometru se objevilo na obloze ohnivé kolo, začalo měnit barvy dorůžova, až se nakonec rozprsklo do všech stran. Nebylo pochyb, byla to Berliterova světlice.

Rhodan řekl; „Gucky, skoč tam a podívej se, kde přistál. Pak se vrať, abys nás mohl i s druisem odnést. Nikde se nezdržuj."

Gucky se teleportoval a i ve tmě se mu podařilo měkce dopadnout na písek. O chvíli později už mluvil s Berliterem, který chtěl právě odpálit druhou světlici.

„Jen nedělej žádné hlouposti, rudá hlavo. To jsem já, Gucky. Všechno v pořádku?"

Berliter si oddechl. „Ano, všechno jde dobře, Gucky. U vás také?"

„To uvidíš za chvíli, budeme tu všichni za pět minut." Gucky nečekal na odpověď a teleportoval se zpátky do skal. Pak už šlo všechno rychle. Gucky a Ras Čubaj přenesli k čekajícímu letounu nejdřív bezvědomého Inženýra ze základny. Uložili ho v prázdné místnosti a ještě mu pro jistotu dali jednu dávku z narkotizační zbraně. Pak se vrátili pro ostatní.

Rhodan si sedl vedle pilota. „Děkuji, že jste nás tak rychle našel. Teď ale honem pryč. Myslím, že nás zatím neobjevili. Žádný div, při tom zmatku."

Rychle odstartovali. CRESTIV zatím zastavila svůj útok. Rhodan se podíval na hodinky bylo přesně čtyřicet pět minut

po nulté hodině. Atlan dodržel plán a byl už se všemi svými letadly na cestě k bodu setkání.

„Zaměřte se na modré slunce, poručíku," rozkázal Rhodan. Otočil se k ostatním: „Myslím, že jsme to zvládli."

„Ještě ne úplně," prohlásil Ras Čubaj s obavou. „Náš zajatec je pro mne záhadou. Obávám se, že Šlo všechno až moc lehce."

„Nemluv hlouposti," zapištěl Gucky.

„Chytili jsme tu správnou rybu. Icho Tolot bude radostí celý bez sebe, až se s ním seznámí. To jsou jen povídačky, že v téhle galaxii byla rasa Haluťanů vyhubena. Tenhle Inženýr ze základny je pravý Haluťan."

Poručík Berliter navedl loď ve výšce tisíc kilometrů na okružní dráhu. Obrazovka jim přenášela obraz zmatku, který panoval na planetě po útoku CRESTU IV. Zpráva o útoku se jistě rychle rozšíří po celé galaxii a dozví se o něm také tajemné centrum. Jistě bude mít následky také únos Inženýra ze základny.

„Vlastně je dobré," uvažoval Rhodan, „že jsme na sebe upozornili. I kdyby nám Agen Trumb sám nedovedl poradit, jak překonat vzdálenost odtud k Mléčné dráze, může nás aspoň dovést k někomu, kdo má lepší informace. Aspoň doufejme."

„Proč na nás vlastně CREST IV nečeká tady?" zeptal se John Marshall. „Bylo by to jednodušší."

Perry Rhodan zavrtěl hlavou.

„Neřekl bych. Je lepší, když CREST IV zatím nikdo neuvidí. Kromě toho pro poručíka Berlitera je to maličkost doletět k modrému slunci, kde se máme s Allanem sejít."

Gucky, který se byl podívat na zajatce, se vrátil a hlásil: „Spí jako dudek, ale až se probudí, rozmlátí celou kabinu. Vypadá na to."

Berliter se nahnul a zmáčkl nějaký knoflík. Na obrazovce se objevila kabina, kde Trumb spal.

„Zaplať pánbůh, že i v tryskací funguje interkom. Alespoň se vyhneme překvapení." Berlitera přerušil jeho navigátor.

Vzrušeně hlásil: „Zaměřovači přístroje hlásí, že se k nám blíží nějaký objekt. Letí velkou rychlostí přímo na nás. Vypadá to na raketu, která nás sleduje.“

Rhodan nesouhlasil: „To neodpovídá našemu dosavadnímu pozorování. Planeta Geegival nemá obranná zařízení. To nebude raketa, spíš nás sleduje nějaká vesmírná loď.“

Navigátor odporoval: „To si nemyslím, pane. Naše zaměřovači zařízení pracuje perfektně. Nemůže to být nic jiného než raketa s automatickým cílovým zaměřením. Já je znám.“

Rhodan se mu podíval přes rameno a přikývl.

„Obávám se, že máte pravdu. Tady nám pomůže jen rychlý útěk. Ta střela za námi do lineárního prostoru nepůjde. Zvyšte rychlost na maximum, kurz modré slunce.“

Zatímco Berliter obsluhoval řízení, ostatní napjatě pozorovali obrazovku.

Tryskáč změnil směr, planeta Geegival mizela v záři žlutého slunce. Střela, která je sledovala, také zvýšila rychlost a změnila kurz a byla jim v patách. Dokonce se zdálo, že se blíží. „Mohli bychom ji sestřelit,“ navrhl Gucky.

„Nebylo by to k ničemu,“ zamítl to Rhodan. „Je jistě obalená ochranným štítem, ten by nás impulzní zářič neprorazil. Navrhují ještě zvýšit rychlost a ihned zmizet v lineárním prostoru. Nechci žádné riziko.“

Berliter přikývl a zmáčkl červený knoflík. Tryskáč vyrazil vpřed a vnořil se do lineárního prostoru. Když světlo hvězd pohaslo a nebe bylo úplně temné, střela z obrazovky zmizela. Za chvíli se tryskáč z lineárního prostoru vrátil do normálního vesmíru. Po minutě napětí řekl Berliter do ticha:

„Podařilo se, střela nás ztratila. Myslím, že už se neobjeví. Zaměření na nový kurz bude trvat asi deset minut.“

Jistota, že tajemní vládci kulovité galaxie M-87 žádné dalekonosné střely nevlastní, všechny uklidňovala. Po deseti minutách letu bylo jisté, že se raketa už neobjeví. Berliter předal údaje o novém kurzu počítači. Když se tryskáč vrátil do

normálního vesmíru, stálo modré slunce přímo proti němu. Čím víc se blížili ke CRESTU IV, tím potkávali víc malých lodí, korvet a tryskáčů, které se vracely z náletu. Konečně se před nimi objevila majestátní CREST IV.

Všechny vstupy do hangáru byly naplno otevřeny. Berliter k nim obratně manévroval, až byl letoun zachycen tažným paprskem a vtažen dovnitř.

První je přispěchal pozdravit Atlan. Chladný a vždycky se ovládající Arkonidan svoje ulehčení tentokrát neskrýval. Sel Rhodanovi naproti s otevřenou náručí.

„Já vím, Perry, řekneš, že o nic neslo. Přesto jsem rád, že je to za námi. Dokázali jste to. Unesli jste důležitého Inženýra ze základny alespoň doufám." Když viděl, že Rhodan přikývl, pokračoval: „Teď se snad dostaneme dál. Přinutíme ho mluvit, a pokud nepromluví, bude jistě myslet. To by nám mohlo stačit. Jinak je všechno v pořádku?"

„Díky tvému perfektně provedenému náletu ano. Tem mládencům na Geegivalu jsi připravil pěkné překvapení. Únos Inženýra ze základny vyvolá pořádný zmatek. Ras Čubaj se o něj dobře postará."

Gucky vypochoďoval z letadla s vypnutou hrudí. Píchl prstem Atlana do břicha.

„Všechna čest, mistře. Ten nálet, to bylo něco! Dumfrie jste pěkně rozpumprdlíkovali."

Rhodan se tvářil nesouhlasně, Atlan jenom zvedl jedno obočí.

„Odkud máš tyhle výrazy?"

„Copak, tobě se nelíbí? Když jsem byl naposled na Zemi, pochytil jsem je v jedné hospodě."

Než mohl Atlan odpovědět, přiblížil se ke skupině Roi Danton. Lehce se Atlanovi uklonil a řekl:

„Doufám, že nás za naši námahu pochválíte, pane. Já vám musím vyslovit svůj dík za neuvěřitelný zásah. Byl to báječný ohňostroj."

Atlan se zasmál:

„Rádo se stalo, Roji. Teď už zase můžeš normálně mluvit.

Gucky to také zkusí."

Gucky jen rezignovaně pokrčil rameny, pak se zavěsil do Roie a oba odpochovali k východu.

Rhodan a Atlan se za oběma zadívali.

„Pěkný pár, ti dva," řekl Rhodan ironicky.

„To ano jen škoda, že má Gucky ploché nohy."

Dveře se znovu otevřely a Gucky se

vrátil. Ze vzdálenosti dvaceti metrů volal na Atlana:

„Nech si své poznámky, Arkonidane! Mám ploché nohy, protože neunesly tíhu mého mozku. Tobě nic takového nehrozí!"

Gucky zase zmizel. Atlan se smál.

„Aspoň teď vím, proč jsem normální. Půjdu se podívat na zajatce."

O půl hodiny později byly všechny pomocné Čluny na palubě. Všechna vrata se zavřela a CREST IV pokračovala v oběhu kolem modrého slunce, které jí poskytovalo ochranu před zaměřením.

Dovolená na Geegivalu skončila. Cekala další dobrodružství.

Cíark Darlton

ÚNOSCI VYVOLENÉHO

Vychází v edici Perry Rhodan, sv. 344, ISSN 121279900

Z německého originálu Kidnapperdes Auserwählten, vydaného nakladatelstvím Arthur Moewig Verlag v Mnichově roku 1971, přeložil František Fabián. Vydal jako svou čtyřtisící stou devadesátou osmou publikaci IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 2002. IČO 60 19 82 57. Odpovědná redaktorka Jolana Čermáková. Výtvarný redaktor Petra Jodasová. Sazbu zhotovilo grafické studio Tanga, s. r. o., Václavské náměstí 36,

Praha 1 Vytiskla NAVA, s. r. o., Hankova 6, Plzeň. Vydání první. Tematická skupina 13/34.